

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΦΑΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59

Ἐκαστον φύλλον τιμῆται:
λεπτῶν 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ δρ. 10.—Ἐξωτερικοῦ
καὶ φρ. χρ. 12.—Ρωσ. ροῦβλ. 5.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὰ χαρτιά, κοινωνικὴ εἰκὼν, ὑπὸ Γ. Δ. Κονδυλάκη.
- Ἐντυπώσεις ἐκ Ρώμης, ὑπὸ Καλλιόπης Κεχαγιά, (συνέχεια).
- Τὸ βασιλόπουλο, ποιήματα ἐκ τῶν τοῦ Δέρμαντσοφ, Ἐμμετρος μετάφρασις Θ. Βελλαντινοῦ.
- Ὁ Βύρων ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν Φέλωνα. Παράρτημα τῆς Φιλολογικῆς Πινακοθήκης, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.
- Τὸ Ἄστρον τοῦ Μερουάν. Ἀραβικὴ διήγησις τοῦ Ἀδδὸν δὲ Πάθ. Μετάφρασις ἐκ τῆς Καστιλιανῆς, ὑπὸ Ν. Γ. Μαυράκη.
- Ἐκείνη (ἥτις πρέπει νὰ ἐπακοῦηται), μυθιστορία RIDER HAGGARD. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Α. Ἀμπάτη. (συνέχεια).
- Ἐφημερίδων.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγγόρια.—Ἐξωτερικά.—Ἀρχαιολογία.—Φιλολογία.—Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα, Περιεργα, Ποικίλα.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Κοινωνικὴ εἰκὼν.

Ἡ κυρὰ Βασιλαίνα ἠρέσκετο νὰ ἐπαινεῖ τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν δωματιῶν τῆς, φοιτητὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὅταν τῆς ἐπλήρωνον τακτικὰ τὸ ἐνοίκιον· ἀλλὰ διὰ τὸν Νίκου οἱ ἔπαινοι τῆς δὲν εἶχον τελειωμὸν. Τί φρόνιμο, τί ἥσυχο παιδί! Σὺν, κορίτσι, χριστιανή μου· σόμα ἔχει καὶ μελιὰ δὲν ἔχει· δὲν σηκώνει μάτια νὰ τηράξῃ. Μέρα νύκτα ἴστα βιβλία του σκυμμένο· οὔτε γύραις, οὔτε ἔρωτες, οὔτε καντάδες, οὔτε ξεμωαλισματα, σὺν κατὶ ἄλλους χαμένους ποὺ τοὺς στέλλουν οἱ γονεῖς τοὺς ἴστα Ἀθήνα κούτσουρα καὶ γυρίζουν ξεράδια, ἀφοῦ ξεδιψοῦν τὰ μαλλοκέφαλά τους καὶ βάλουν ἴστο χέρι καὶ τοὺς φτωχοὺς ποὺ νοικιάζουν δωμάτια.

Ὁ Νίκος ὅμως δὲν ἦτο τόσο εὐχαριστήμενος μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἂν τοῦ ἀρνευε καιρὸν ἢ μελέτη νὰ παραστῇ καμμίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀνεξάντλητον φλυαρίαν τῆς κυρᾶς Βασιλαίνας, θὰ ἐξεπλήσσατο ἴσως ἀκούων τὰ ἐγκώμια τὰ ὅποια ἐπλεκε διὰ τὴν φρόνησίν του. Αὐτὸς φρόνιμος! αἱ ἂν εἴξευρεν ἢ κυρὰ Βασιλαίνα τί δυσκάθεκτον ὄν ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο καὶ μελίχιον ἑξωτερικόν, τί ἐξορκισμοὺς θὰ ἐφιθύριζε, πτύουσα εἰς τὸν κόλπον τῆς, καὶ πόσον θὰ ἀνησυχεῖ διὰ τὸ νοίκι τῆς! Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ εἶνε, ὅτι εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἦτο ἐξυπνότατος νέος, ἀλλ' εἶχε καὶ τινα ἐλαττώματα, τὰ ὅποια, ἐὰν δὲν ἦσαν ἐπιζήμια διὰ τοὺς ἄλλους, δι' αὐτὸν ἦσαν ὀλέθρια. Ἐβρεπε πρὸς τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀσωτίαν. Καὶ ὅταν μὲν εἶνε κανεὶς υἱὸς ἑκατομμυριούχου, ὑποφέρεται νὰ εἶνε ὀλίγον ἄσωτος καὶ ὀκνηρός·

ἀλλ' ὅταν ἔχη πατέρα ὑπάλληλον, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ πλοῦτη συνίστανται εἰς τὸν γλισχρον μισθὸν του, ὅταν εἰς ἐπίμετρον ἔχη τρεῖς ἀδελφὰς ἀνυπάνδρους, αἱ ὅποια περιμένουν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀποκατάστασίν των, τὸ πρᾶγμα καθίσταται ἀνοικονόμητον. Τοῦτο συναισθανόμενος καὶ ὁ Νίκος, διότι ὡς εἶπομεν ἦτο ἀγαθὸς καὶ νοήμων, προσεπάθει νὰ καταστέλλῃ τὰς κακὰς του ροπὰς. Ἐνωρίαν διεγγύωσε τὸν χαρακτήρα του, ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματα του δὲν εἶχον ἀναπτυχθεὶ ἀκόμη πολὺ· βοηθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς ἀγχινοῖας του καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας του, διήλθεν ἀπνευστεὶ τὸ γυμνάσιον καὶ ἔλαβεν ἀπολυτήριον· μὲ καλὸν βαθμὸν εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν. Τί χαρὰί τότε, τί ἐνθουσιασμός, τί ὄνειρα εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἐπὶ ἡμέρας ἢ μῆτηρ μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς παρασκευάζε τὰ τῆς ἀναχωρήσεως εἰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ μονάκριβου τῆς, προβλέπουσα τὰ πάντα, μεριμνῶσα καὶ διὰ τὰς ἐλαχίστας ἀνάγκας αὐτοῦ, νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, νὰ μὴ στενοχωρηθῇ τὸ καμάρι τῆς εἰς τὰ ξένα! Καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπηκολούθησαν αἱ ἀνησυχίαι τῆς ἀπουσίας. Τί νὰ κάνῃ; ἄρα γε τοῦ ἤρκεσαν τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔστειλαν; Ὅσακις δ' ἐβράδυνε νὰ στείλῃ ἐπιστολὴν ἢ μεταβάλλετο ἐπὶ τὸ ψυχρότερον ὁ καιρὸς, αἱ ἀνησυχίαι τῆς μητρικῆς καρδίας καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐπεδεινούντο. Μήπως ἠσθένησε; μὴν ἐκρύψασε; Οὕτω διήλθον τὰ τέσσαρα ἔτη τῶν σπουδῶν τοῦ Νίκου ἐν διηνεκεὶ ἀνησυχίᾳ, ἀναμένουσαι ἀνυπομόνως τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ὅτε μετὰ τοῦ νεανίου ἐπανήρχετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἢ χαρὰ καὶ ἠγαλήνη.

Εἰς τὰς Ἀθήνας δύναται τις νὰ σπουδάσῃ ἐπιστήμην, ἀλλὰ δύναται νὰ σπουδάσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἤμιστα σχετίζονται καὶ πολὺ ὀλιγώτερον συνταλοῦν εἰς τὴν ἐπιστήμην. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὁ Νίκος ἐπεδόθη μετὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου τοῦ ἰδιάζοντος εἰς τοὺς πρωτοετῆς φοιτητὰς εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιστήμης, παρακολουθῶν τακτικώτατα ὅλους τοὺς καθηγητὰς τῆς νομικῆς. Κατὰ τὸ δευτέρον ἔτος ἤρχισε νὰ χαλαροῦται ὁ ζήλος του, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐγνώριζεν ὅτι ὑπῆρχαν ἐν Ἀθήναις γυναῖκες, πολλῶν νεαρῶτεραι καὶ ἐπαγωγότεραι τῶν Νεαρῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὰς ὅποιας ἠδύνατό τις οὐχὶ δυσκόλως νὰ πολαύσῃ. Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος εἶχε συμπληρώσει τὰς γνώσεις του· καὶ ἤξευρεν ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγων οἱ ἠθικολόγοι, τὸ γλυκύτερον καὶ τὸ καλλίτερον πρᾶγμα εἶνε ὁ ἔρως· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὅπως ὅλα τὰ καλὰ πράγματα ἀπαιτεῖ δαπάνας εἰς τὰς ὅποιας δὲν ἐπαρκοῦσιν οἱ πόροι τοῦ υἱοῦ ἐνὸς πτωχοῦ ὑπάλληλου. Εὐρέθησαν ὅμως κατὰ φιλανθρωποί, οἱ ὅποιοι ἐμερίμνησαν καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην ταύτην, συστήσαντες φιλανθρωπικά τινα καταστήματα λίσχας καλουμένας εἰς τὰς ὅποιας δύνανται οἱ ἄποροι νέοι διὰ τινῶν διασκεδαστικῶν μεθόδων νὰ κερδίωσιν ἀκόπως χρήματα καὶ νὰ ζῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς υἱοὶ πλουσίων. Ὁ Νίκος ἤρχισε νὰ συχνάζῃ εἰς τὰ φιλανθρωπικά ταῦτα καταστήματα κατ' ἀρχὰς μὲν δειλῶς, κατόπι δὲ φανερά.

Ὁ ἀντίκτυπος τοῦ γεγονότος ἐφθασε ταχέως μέχρι τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἤρξατο ἀπορῶν καὶ ἀνησυχῶν διὰ τὰς ὑπὲρ τὸ δέον συχνὰς αἰτήσεις χρημάτων ἐκ μέρους τοῦ μοναχογιοῦ του. Ἐπὶ τέλους δ' ἐπιστολὴν τῆς φίλου του διελεύκανε τὸ μυστήριον καὶ ὁ γέρον ὑπάλληλος ἠναγκάσθη νὰ ἀνακαλέσῃ παρ' ἑαυτῷ τὸν υἱὸν του. Ὁ Νίκος ἀντέστη κατ' ἀρχὰς, προβάλλων τὰς μελέτας του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ πατρὸς του. Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, συνοδευόμενος, διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῆται, ὁ ἀβροδιατός νεανίας, καὶ ὑπὸ δύο συναλλαγμάτων, ἀνερχομένων ἐν ὅλῳ εἰς δρ. 600.

Καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν κακὸν ἔρχεται μόνον, ὁ πατὴρ του ἀπελύθη ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐπεδεινώθη δὲ καὶ τὸ καρδιακὸν νόσημα ἐξ οὗ ἐπάσχευ. Ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱλίου εἰς ὃν ἐστραβιλίζετο ὁ Νίκος ἐν Ἀθήναις καὶ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ἐπαρχικοῦ βίου, κατείδε τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπέσει καὶ τὰς πικρίας, ἃς ἐπότισε τὴν οἰκογένειάν του. Ἀντὶ ἐπιστήμης, ἢ κεφαλῆ του ἦτο πεπληρωμένη ἐκ χαρτοπαικτικῶν μεθόδων καὶ εἰς τὰ ὄτα του ἀντήχει τὸ ἄσμα τῶν σειρήνων τῶν Clubs. Τέσσαρα ἔτη χαμένα. Καὶ ἂν ἐχάνοντο μόνον τὰ ἔτη, τὸ πρᾶγμα ὑπερέτετο· ἀλλ' εἶχε χαθεὶ καὶ αὐτός. Τὸ δηλητήριον τῆς χαρτοπαικτικῆς εἶχεν εἰσδύσει εἰς ὄλον του τὸν ὄργανισμὸν· τὸ ἠσθάνετο κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας του, ταχύνον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, διαχύνον φλόγας πυρετοῦ εἰς τὰς σάρκας του. Ἦτο ὡς δαιμονόληπτος. Οἱ διαλογισμοὶ του ἀπερροφῶντο σχεδὸν διηνεκῶς ὑπὸ τοῦ βακαρά, τῆς πασέτας καὶ τῆς βολίνας. Ἐπιχειρεῖ νὰ μελετήσῃ, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ βιβλίου παρετίθεντο τὰ παιγνίδια χαρτα, παρελαύνοντα πρὸ τῶν ὀμμάτων του κατὰφορτα ἐξ ἑκατονταδράχμων καὶ σιλιπῶν εἰκοσαφράχμων, μὲ ὅλας τὰς γλυκερὰς ὑποσχέσεις, τὰ φίληματα καὶ τὰς θωπείας αἱ ὅποια συνοδεύουν τὴν Α. Μ. τὸ χρέμα. Τί ὑπέφερον ὁ δυστυχὴς νέος! Οἱ πειρασμοὶ καθ' ὧν ἀντεπάλεσεν ἐν Θεβαίει ὁ ἄγιος Ἀντώνιος ἦσαν μηδὲν παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς πειρασμοὺς ἐκείνους. Ἀλλὰ μὴ κατὰ τὰς νύκτας εὐρισκεν ἠσυχίαν; Τὰ ὄνειρά του ἦσαν διηνεκῆς χαρτοπαιξία μὲ

δλην την αγωνίαν ην υφίστατο άλλοτε πα-
ρά την πρασίνην τράπεζαν.

Ενείκεν δὲ ἄν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, θὰ
κατετρέφετο διὰ πάντος. Τόσον τὸν εἶχε
κυριεύσει τὸ φοβερόν πάθος! Διήλθε λοιπὸν
δύο ἔτη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, οὐτὴν κατάρ-
θωσε ἐν καθήσυχάῳ τὸ τετραγαμνόν πνεύ-
μα του καὶ περισυλλέξῃ εἰς τὴν κεφαλὴν
τοῦ τὸν ἐσκορπισμένον τοῦ νοῦν. Καὶ ἀφοῦ
ἔλαθεν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἐγγίγῃ πλέον
εἰς χαρτί, πρὶν τοῦλάχιστον πάρῃ τοῦ
«χαρτί» του, ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ
ἐκλήσθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρῆς Βασι-
λαινας μὲ τὰ βιβλία καὶ τὸ καμινέτο του.
Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθη-
νῶν καὶ ἀνέπνευσε τὸν πυκνὸν καὶ κοινο-
τῶδη ἀέρα, ἠσθάνθη τὸ φοβερόν δηλητή-
ριον ἀναπλωθέν εἰς τὰς φλέβας του καὶ
διεγερὸν σατανικὰς ἐπιθυμίας. Δὲν εἶχεν
ἐξαλειφθῆ, ἀλλ' ὑπελάθνανεν ὡς ἰὸς χαλε-
ποῦ νοσήματος καὶ μόλις ἐπανεῦρε καταλ-
λήλους ὄρους ἀναπτύξεως ἀνεφάνη φοβερόν,
ἀκατάβλητον. Ἀλλ' ὁ Νίκος εἶχεν ἐπίσης
δυνατὸν ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ νοσήματος,
τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν του, αἵτινες ἔζων ἐκ τῆς ζωῆς του, αἵ-
τινες εἶχον ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ὄλας τὰς
ἐλπίδας· ἐνθυμῆτο ἐπίσης τὸν γηραιὸν καὶ
ἀσθενῆ πατέρα του, ὅστις εἶχεν ὑποστῆ τὸ
σας θυσίας δι' αὐτὸν, καὶ ὁ ὅποιος τὸν ἀ-
νεμίενε διὰ τὴν ἀνάθεσιν μέρους τῶν οἰκο-
γενειακῶν βραβῶν εἰς τὰ ὅποια δὲν ἀντεῖχον
πλέον οἱ γερωνικοί του ὤμοι. Καὶ αἱ σκέ-
ψεις αὐταὶ τὸν ἐκράτουν ὡς ἀλύσεις εἰς τὸ
δωμάτιον πρὸ τῶν βιβλίων του. Διὰ τὴν ἄ-
ποφύγῃ δὲ πάντα πειρασμῶν, ἐξήρχετο σπα-
νώτατα, ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν μὲ
τοὺς πρῶην γνωρίμους του. Συνήθως πα-
ρήγγελλε καὶ τοῦ ἐκόμιζον εἰς τὸ δωμά-
τιόν του φαγητὸν ἐκ τινος παρακειμένου
ξενοδοχείου. Ἐπρεπε νὰ πάρῃ διπλόμα μὲ
πᾶσαν θυσίαν. Τὴν διάβολο! δὲν εἶχε τόσην
θέλησιν; τόσην φιλοτιμίαν; Λοιπὸν ὅτι τὸ
ἐπαῖρον τὸ διπλόμα, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ!
Κατόπιν δὲ... κατόπιν... Ἐνταῦθα προέ-
βαλλε δειλῶς εἰς τὸ βάθος τῶν σκέψεών
του τὸ μούτρακι τῆς μίᾳ ἰδέᾳ ὅμοια μὲ τὴν
δάμαν σπαθί, ὑποσχομένη εἰς τὸ μείδιμα
τῆς ἡδονᾶς ἀνεκκαλήτους... ὄχι πάντοτε...
μόνον δι' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ τὸν ἔορτασμὸν
τοῦ διπλώματος.

Οὕτω διήλθεν ἕξ μῆνας ἐν ἀδιακόπῳ με-
λέτῃ. Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπινὴ ἀνοχὴ ἔχει ὄρια.
Κάματος ἠθικός καὶ σωματικός ἤρχισε νὰ
τὸν καταλαμβάνῃ· αἱ παρῆαι τοῦ κατέστη-
σαν ὡραὶ καὶ κοιτᾶι, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διε-
κινετο νοσηρῶς ἐκ τῆς μακρᾶς προσώ-
σιως, τὰ ὠτά του ἐδόμουν. Ἐν τούτοις
ἐνεκαρτέρησεν, ἀντλήσας δύναμιν ἐκ τῆς τε-
λευταίας ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς του δι' ἧς
τοῦ διεβίβαζε 450 δρ. δι' ἕξοδα διαμονῆς
καὶ ἐξετάσεων, διότι μετὰ ἕνα ἢ δύο τὸ
πολὺ μῆνας ἐσκέπτετο νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξε-
τάσεις καὶ θὰ ἐτελείωνεν ἅπαξ καὶ διὰ παν-
τός τὰ βάσανα, ὡς ἔγραφε πρὸς τοὺς γονεῖς
του. Ἀν ἤξευρε μάλιστα, ὅτι ὁ πατήρ του
ἦτο ἀπὸ μινὸς κληνῆρης, δεινωθέντος εἰς
βαθμὸν σοβαρὸν τοῦ καρδιακοῦ τοῦ νοσή-
ματος, ὅτι ἐδανείσθησαν τὰς 250 δρ. διὰ

νὰ συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν ὅπερ ἐξήτει ὡς
τελευταίον· καὶ αἱ ἀδελφαὶ του καὶ ὅλη
ἡ οἰκογένεια ὑπέβληθησαν εἰς σκληρὰς στε-
ρήσεις διὰ τὴν ἐξοικονομησάσιν καὶ αἱ ἄλλαι
200 δρ. — ἂν ἤξευρε πάντα ταῦτα, θὰ ἐξη-
κολούθει τὰς μελέτας του μετὰ μειονομα-
κτερίας. Ἀλλ' ἡ μήτηρ του δὲν ἠθέλησε νὰ
τὸν διαταράξῃ εἰς τὰς μελέτας του μὲ ται-
αῦτας θλιβερὰς ἀνακοινώσεις.

Ἀπὸ τῶς ἡ κυρὰ Βασιλαίνα εἶχεν ἀρχί-
σει ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν ὑγίαν τοῦ ἐνοικιαστοῦ
της. Εἶδετε, καλὴ, χάλια ποῦ τᾶκαμε. Δὲν
ἔκανε καλὰ· ἔπρεπε νὰ βῆγῃ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα
του, νὰ ξεσκοτισθῇ. Τὸ διπλόμα τὸ παίρνει
κανεὶς καὶ ἀργότερα, μὰ τὴν ὑγίαν τοῦ ἄμα
τὴν χάσῃ δὲν τὴν ξαναβρίσκει. Αὐτὴ φρε τὰ
λάπαθα καὶ αὐτὴ ἔφερε τί ἔπαθε. Εἶχε κί
αὐτὴ ἡ μαῦρη, αὐτὴ καὶ μοναχὴ της, ἕνα
γυιό. ἕνα παλληκαρι ἴσα μ' ἐκεί πᾶνω, κ' ἐ-
σπουδάζεε γιατροῦ καὶ ὅταν ἐπλησίαζε νὰ
πάρῃ τὸ χαρτί του τῆς τὸν ἀραξεὶ ὁ χά-
ρος... Ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴ μελέτη γιὰ με-
ρικαὶς ἡμέρας. Τότε μάλιστα ποῦ ἦσαν
καὶ γιορταί. Δὲν ἤκουε τί γινόταν ἔξω;
«Ὅλος κόσμος ἦτο» τὸ ποδᾶρι μέρα νύκτα.
Καὶ τί διασκεδάσεις καὶ τί χαρὰς. Δὲν ἐπὶ-
γάνει ἴσα μὲ τὰ Χαρτεῖα νὰ ἰδῇ.

Οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἄλλοι παραπληροῖ
παρήγον ἐπὶ τοῦ νεανίου ἀποτέλεσμα. Ἐφ'
ὅσον ἔβλεπεν εἰς τὸ κάτοπτρον τὴν ὡρό-
τητα καὶ τὴν ἰσχύτητα τοῦ προσώπου του
καταλαμβάνετο βαθμῶν ὑπὸ ἀνησυχῶν
καὶ φόβων. Ἦρχισε μάλιστα νὰ βῆγῃ ἐνό-
μιζε δεῖσθαι ἠσθάνετο καὶ πόνους εἰς τὸ στῆθος.
Ἡ σύνεσις του εὐρίσκειτο εἰς δύσκολον θέ-
σιν, ἀντιπαλαιούσα οὐ μόνον μὲ τοὺς πει-
ρασμῶς τῆς προτέρας του ζωῆς, ἀλλὰ καὶ
μὲ φόβους περὶ τῆς ὑγείας του. Τὴν πρᾶξιν;
Ἐδυσπίστευε πρὸς τὸν ἑαυτὸν του· εἶχευρε
ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ. Ἡ θερμὴ του
ἰδυσυγκρασία δὲν ἐγνώριζε μέσον ὄρον· ἐν
τῇ ἀρχῇ ὅπως καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἦτο ἀπλη-
στος καὶ ἀκράτητος. Ἐὰν ἐξετροχιάζετο
ὀλίγον, τετέλειται! θὰ ἔπερε τὸν κατήφο-
ρον ὀλοταχῶς· καὶ τὸ ἐλάχιστον ὀλισθημά
του μετετρέπετο εἰς ἰλιγγιώδη πτώσιν. Ἀλλὰ
ν' ἀφήσῃ πάλιν νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία του καὶ
νὰ χάσῃ οὕτω καὶ ταῦτ' αὐτὸ καὶ τὰ καλὰ
θια; Ἐπὶ τέλος δὲν ἦτο παιδαριεὶ, χωρὶς
θέλησιν. Δὲν ἦτο αἰσχρὸν νὰ τρέμῃ οὕτω
πρὸ ἐνὸς ἀθλίου πάθους;

Ἐξῆλθεν ἀλλ' εἰς τὴν θύραν τὸν κατέ-
λαβον νέον διαταγμοί. Ἦτο ἡ 29 Δεκεμ-
βρίου καὶ ἡ πόλις πᾶσα κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ
πυρετοῦ τῆς χαρτοπαιξίας. Ἐσκέπθη ὅτι
ἦτο προτιμότερον νὰ κάμῃ μακρὸν περὶ
πυρετοῦ ἔξω τῆς πόλεως, μακρὰν τῆς τύρβης
καὶ τῶν πειρασμῶν. Καὶ προὐχώρησε βή-
ματὰ τινα, ἀλλὰ κατόπιν τὸ βῆμά του
ἐστράφη ὡς αὐτομάτως πρὸς τὴν πόλιν. Δύ-
ναμις ἀκαταγώνιστος τὸν εἶλε. Διηυθύνθη
πρὸς τὰ Χαρτεῖα μὲ βῆμα διαστακτικόν. Ἡ
θέλησις του ἐπάλεινε ἀκόμη, ἀλλ' ἀσθενέ-
στατα· ἡ ἦττα της ἦτο προφανής.

Ἡ πόλις πᾶσα εἶχε μεταβληθῆ εἰς χαρ-
τοπαικτικὸν. Εἰς τὰ καφενεῖα εἶχον στηθῆ
πολυάρθμοι τράπεζαι χαρτοπαικτικαὶ πε-
ρικυκλούμεναι ὑπὸ πυκνῶν κύκλων ἀνθρώπων
πάσης ἡλικίας καὶ πάσης τάξεως, παρακο-

λοῦντων τὴν ἐξαγωγήν τῶν παιγνιοχάρ-
των μετὰ θρησκευτικῆς αἰγῆς, ἐν μέσῳ τῆς
ὁποίας ἤκουετο μόνον ἡ φωνὴ τοῦ κρατοῦ-
τος τὸν πάγκον. «Βαλεὶ καὶ ἄσος—Ρήγας
καὶ τέσσαρα... Καὶ πάει... πάει κύριε! —
Τέτρο τῖρο...» Καὶ ἐκ τῶν καφενείων ἡ
χαρτοπαικτικὴ ἀκολασία ἐξεχειλιζεν, ὡς
βρωμερὸς ρυαξ, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπου παν-
τοῖα τυχερὰ παιγνίδια εἶλκον τὰ δεκάλε-
πτα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀπλοικῶν, προ-
παρασκευάζοντα αὐτοὺς διὰ τὴν μεγάλην
λαμπρότητον τῆς χαρτοπαιξίας. Αἱ ὁδοὶ ἐπλη-
ροῦντο ὀμίλων συνδιαλεγόμενων πυρετωδῶς.
Τὸ θέμα δὲ πάσης ὀμιλίας ἦσαν τὰ χαρτεῖα.
Ὁ μὲν κατιράτο τὴν τύχην, λέγων ὅτι δὲν
ἠδύνατο ποτε νὰ ἔβῃ ἕνα χαρτί, ὁ ἄλλος
ἀπέδιδε τὴν ἀπώλειαν χιλίων διακοσίων
δραχμῶν εἰς ἕνα γρουσοῦζην ὁ ὅποιος τοῦ
ἐξήγησε δανεικὰ, τρίτος τις διετείετο, ὅτι
εἰς ὅλα τὰ τραπέζια εἰδούλευε «μπαλαμοῦτι»
καὶ «σφόλιο» καὶ παντοῖαι ἄλλαι καταβολι-
εῦσεις, καὶ ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ·
νέος δὲ τις διηγείτο μετὰ νευρικῆς εὐθυμίας
ὅτι εἶχε κερδήσει 500 δρ., καὶ ἂν δὲν ἔκανε
τὴν ἀνοσίαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πέντε ποῖος
ξέρεε πόσα θὰ τᾶκανε! Ἦτομάζετο δὲ νὰ
μεταβῇ εἰς τὴν λέσχην τὴν ἐσπέραν νὰ
παίξῃ δυνατὰ, ἀνὰ πάῃ γιὰ τὴν μεγάλην
ιδέα» ὡς ἔλεγε. Τὸν ἐγαργάλιζον, τὸν ἀν-
θροπων, καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ χάσῃ διὰ τὴν
ἀσυχίαν.

Φθάσας εἰς τὰ Χαρτεῖα ὁ Νίκος ἐν μέσῳ
τοῦ πλήθους καὶ τῆς τύρβης, κατελήφθη
ὑπὸ συστολῆς τινος καὶ ἐντροπῆς, ὡς ἐάν
ἐπραττε τί ἐπονείδιστον. Τόσον εἶχε ἐθισθῆ
μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χαλαρώσῃ
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὰς μελέτας του μέχρι τῶν
ἑορτῶν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα
τὰ ὅποια ἐπιπτον ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐγλευάζον
καὶ τὸν ἐλεινολόγουν διὰ τὴν ἀδυναμίαν
τῆς θελήσεώς του. Ἐρρίγει δὲ ὀλίγον εἶπε
ἐνεκα τῆς εὐπαθείας, ἡν ἀπέκτεινε μένον ἐπὶ
τοσοῦτους μῆνας κατάκλιετος, εἶπε καὶ
ἐνεκα τοῦ ἐνδομύχου φόβου ὑπὸ τοῦ ὁποίου
ἔβασανίζετο. Ἐβῆσσε μέχρι τῆς θύρας κα-
φενεῖου τινός, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ καταφλοιῦ ἐστάθη
διατάζων· ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίω
καὶ ἔφυγε μετὰ σπουδῆς, ὡς δαιμονισμέ-
νος. Ἐνῶ δὲ ἐφευγεν οὕτως ἀλογίστως πρὸς
τὴν ὁδὸν Σταδίου, εὐρήθη ἀφνης ἐν μέσῳ
ἕξ ἢ ἑπτὰ νέων, οἵτινες τὸν περικύκλωσαν
ἀναφωνούντες:

— ὦ! μωρὲ ζῆς ἀκόμη, Νίκο; Τί
ἔγινες, βρε ἀδελφέ; Ἐμεῖς ἐλέγαμε πῶς
ἀπεσύρθης ἐκ κανένα μοναστηρίου.

Καὶ πρὶν ὁ Νίκος κατορθώσῃ νὰ ἀρθρώσῃ
λέξιν, οἱ ζωηροὶ ἐκείνοι καὶ θορυβώδεις γνώ-
ριμοὶ του τὸν παρέσυραν μαζῇ των καὶ μετ'
ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐν τινὶ ζυθοπωλείῳ. Τὰ
ἕξοδα τοῦ πότου ἔκαμαν εἰς ἕξ αὐτῶν ὅστις
εἶχε κερδίσει. Καὶ ἤρχισαν νὰ κενούνηται
ἀλλεπάλληλα τὰ ποτήρια τοῦ ζυθοῦ μετὰ
ἡμίσειαν δὲ ὥραν διετέλουν πάντες ἐν εὐθυ-
μίᾳ. Ὁ Νίκος βαθμῶν ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν
τοῦ ζυθοῦ ἐνεθαρρύνθη, μετὰ τινα δὲ ἀκόμη
ποτήρια ἐξηλειφθησαν πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἀνη-
συχίαι του. Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον εἶχε ἐκ τοῦ
ὀμίλου, τελειόφορος τῆς ἱατρικῆς ἀπὸ ἐπίστα-
τίας, ἐπρότεινε νὰ ὑπάγουν νὰ παίζου, μὰ

αἱς ἠθροῦσεν ἀσθενεὶς τινὰς ἀντιρρήσεις, αἱ
ὁποῖαι ἀπεπνίγησαν ὑπὸ τὰς σκαπτικὰς ἐπι-
φωνήσεις τῶν ἄλλων, οἵτινες τὸν ἐξήγαγον
σχεδὸν σηκωτὸν ἐκ τοῦ ζυθοπωλείου μὲ γέ-
λωτας καὶ καγγασμοὺς. Ὁ Νίκος δὲν ἀν-
τέτασσε μεγάλην ἀντίστασιν, ὡς αἱ νεόνυμ-
φοὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποῖον μέρος, αἱ ὁ-
ποῖαι ὀδηγοῦμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμ-
βροῦ, λέγουσι ἀσύρνετέ με καὶ ἄς κλαίω κισ-
λα». Διὰ τῆς ἀντιστάσεως ἐκείνης ἤθελε νὰ
φενакισῇ αὐτὸς ἑαυτὸν, ὅτι δῆθεν τὸν ὠ-
δήγησαν ἀκόντα, κατὰ βάθος δὲ ἦτο εὐχα-
ριστημένος διὰ τὴν ἐπελθούσαν εὐσχημον
οἰκονομίαν. Ἐπὶ τέλος δὲν θὰ ἔπαυεν ἢ
θὰ ἤρκειτο μόνον εἰς 10 ἢ 15 δραχμὰς, ἀ-
πλῶς διὰ τὴν τύχην του. Πόσοι ἔχουν
γίνει χαρτοπαίκτη ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀ-
θασᾶς προφάσεως «νὰ δοῦν τὴν τύχην τους»!

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο καὶ τὰ φῶτα τῶν κα-
φενείων εἶχον ἀναρθεῖ. Εἰσήλθον εἰς τὸ κα-
φενεῖο Τσόχα καὶ ἀφοῦ περιήλθον ὄλας τὰς
τραπέζας, ἐστάματσαν εἰς μίαν. Οἱ ἄλλοι
ἤρχισαν νὰ παίζου, ἀλλ' ὁ Νίκος ἴστατο
σύννοος. Ἐν μέσῳ τῆς ζῆλης του ἤκουεν
ἀκόμη, καίτοι λίαν ἀμυδρῶς, τὴν φωνὴν
τῆς φρονήσεως, ἧτις τὸν ἀπέτρεπεν, ἀλλὰ
δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.
Δις ἢ τρις εἰσήγαγε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυ-
λάκιόν του, ἀλλ' ἀμέσως μετενόει καὶ τὴν
ἀπέσυρε κενὴν.

— Δὲν παίζεις, Νίκο; τὸν ἠρώτησεν εἰς
τῶν γνωρίμων του, ὅστις ἐκέρδιζε.

— Δὲν παίζω, ἀπήντησεν ὁ Νίκος μετὰ
πείσματος σχεδόν.

Ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ εἰσήγαγε τὴν
χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του μετὰ νευρικῆς
σπουδῆς, ὡς διὰ τὴν μὴ προφθᾶσῃ νὰ μετα-
γνώσῃ, καὶ ἐξαγαγὼν πεντάδραχμον τὸ ἔ-
θηκε λαθραῖος ἐπὶ τινος παιγνιοχάρτου καὶ
ἀνέμεινε λέγων κατὰ δianoian: «Ἐὰν χά-
σω αὐτὸ δὲν παίζω ἄλλο». Ἀλλὰ δὲν τὸ
ἔχασεν. Ἐγένετο κατακόκκινος ὅταν ἐκυψε
νὰ λάβῃ τὸ κερδῆθῃν πεντάδραχμον, τὸ ὁ-
ποῖον μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του ἔθηκεν ἐπὶ ἑτέρου
παιγνιοχάρτου. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχα-
σε καὶ τὸ κερδῆθῃν καὶ τὸ ἰδικόν του. Ἐμεί-
νεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡς κατάκλιετος καὶ
τὸ πρόσωπόν του ἤλλαξε χρώματα. Ἐκινή-
θη διὰ ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν,
ἔλιξ ἀκαταγώνιστος τὸν ἐκράτει ὡς καρ-
φωμένον ἐκεῖ παρὰ τὴν τράπεζαν. Ἐξή-
γαγε τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ἐφ' οὗ προ-
σῆλωσε βλέμμα λύκου ὁ κρατῶν τὸν πάγκον,
καὶ λαβῶν εἰκοσιπεντάδραχμον τὸ ἔ-
θηκεν ἐπὶ τοῦ ρήγα, ψελίσας:

— Τὸ μισό!

Ἀλλ' ὁ ρήγας ἔχασεν. Ὁ Νίκος ἀρῆκε
στεναγμὸν καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον:

— Πάει καὶ τᾶλλο μισό.

Ἐπῆγε, κύριε, εἶπε σεσηρῶς ὁ παγκα-
δόρος καὶ εἰδείξε καὶ τὸν δευτερον ρήγαν
τέρτοον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου ἀπῆστραψαν
ἐκ πείσματος.

— Πάει καὶ ὁ τρίτος; ἠρώτησε, θέτων
ἐπὶ τοῦ ρήγα ἕτερον εἰκοσιπεντάδραχμον.

Ἐπῆγε καὶ ὁ τρίτος, ἀλλὰ τὸ εἰκοσιπεν-
τάδραχμον ἠκολούθησε τὸ προηγουμένον.
Ὁ Νίκος δὲν ἐκράτετο πλέον· τὸ δευτερον

εἰκοσιπεντάδραχμον διεδέχθησαν δύο ἄλλα,
καὶ αὐτὰ ἕτερα δύο. Μάτην εἰς τῶν παρι-
σταμένων τοῦ ἐπιθόρυζεν ὅτι τὸν ἐκλεπτον,
ὅτι «τοῦ ἔκαναν σκαλίταις» οὕτε ἤκουεν,
οὔτε ἐσκέπτετο· καὶ τότε μόνον ἐσταμάτη-
σεν, ὅταν ἐρευνήσας εἰς τὸ χρηματοφυλάκι-
ον καὶ τὰ θυλάκιά του δὲν εὐρε τίποτε. Εἶ-
χε χάσει 250 δραχμὰς. Ἐσταύρωσε τοὺς
βραχίονας καὶ ἐστάθη ὡς ἀποκνηνωμένος.
Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐστάθη πρὸς ἕνα ἐκ
τῶν φίλων του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἀνεκ-
φράστως περίλυπον:

— Τί μου κάμετε! τί μου κάμετε!

Καὶ χωρὶς ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ
φίλου του διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξ-
ῆλθεν. Ἡ μίθη του εἶχεν ἐξατμισθῆ, ἀλλ'
αἱ σάρκες του ἐφλέγοντο ὑπὸ πυρετοῦ καὶ
δὲν ἠσθάνετο τὸ ἐπικρατοῦν δριμύ καὶ δια-
περαστικόν ψυχος. Ἐβάδιζεν ἀσκόπως ἐπὶ
τοῦ πεζοδρομίου, οὔτε βλέπων, οὔτε ἀκούων.
Ἀφνης εὐρήθη εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συν-
τάγματος. Ἐρρίθη ἐπὶ τινος ἰδράνου τοῦ
κῆπου τῶν Μουσῶν, καὶ ἐβουήθη εἰς τὰς
πυρετώδεις καὶ συγκεχυμένας σκέψεις του.
Μετὰ ἱκανὴν ὥραν τὸν ἐξήγειραν ἐκ τοῦ
ληθάργου ἐκείνου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ψύχους.
Διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιόν του, βαδίζων
ἐπιπόνητος ὡς συντετριμμένος, μὲ τὴν καρδίαν
ἐμπλεωὴν ἀρρήτου βαρυθυμίας. Τὰ πάντα
τοῦ ἐφαίνοντο κατηφῆ καὶ πένθιμα καὶ οἱ
γέλωτες τῶν διαβατῶν ἠνώχλου τὰ νεῦρά
του ὡς θόρυβος προστριβομένων ὑάλων. Ἐ-
συχάνετο τὰ πάντα, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν
ἑαυτὸν του. Οὐδέποτε αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν
τοῦ ἐφάνθησαν τόσῳ ἀκάθαρτοι, τόσῳ βδέ-
λυραι ὅσον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ὅταν εὐρήθη μετὰ τῶν τεσσάρων τοί-
φων τοῦ δωματίου τοῦ ἡ στυγνῆ του βαρυ-
θυμία, μετετρέπη εἰς θρηνώδη κατάνυξιν.
Πικρὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του καὶ καυστικὸν ἐρύθημα αἰσχύνει ἀνήλ-
θεν εἰς τὰς παρειὰς του, ἐνῶ ἐσκέπτετο μὲ
ποίας στερήσεις ἴσως καὶ στενοχωρίας κα-
τώρθωσαν οἱ πτωχοὶ γονεῖς του νὰ οἰκονο-
μήσωσι τὸ χρήμα, ὅπερ αὐτὸς οὕτω ἐντός εἰ-
κοσι λεπτῶν κατησώτευσεν. Καὶ τί νὰ πράξῃ
τώρα; Μόλις τοῦ ὑπελείποντο ἀκόμη 70 δρα-
μαί, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀρῆσει εἰς τὸ δωμά-
τιον, ἄλλω: καὶ αὐταὶ θὰ ὑφίσταντο τὴν
τύχην τῶν ἄλλων. Εἶχε δὲ ἀπαραίτητον
ἀνάγκην πλέον τῶν 400 δραχμῶν διὰ νὰ
συντηρηθῇ μέχρι τῶν ἐξετάσεων καὶ διὰ νὰ
καταβάλλῃ τὸ παράβολον. Νὰ γράψῃ πρὸς
τοὺς γονεῖς του; Καὶ πῶς θὰ ἐδικαιολόγει
τὴν δαπάνην τοῦ ποσοῦ ὅπερ πρὸ ὀλίγων
ἡμερῶν τοῦ εἶχον στείλει; Ἄλλως πε δεῖ θὰ
κατώρθου νὰ ἐξοικονομήσῃ πάλιν τοιοῦ-
τον ποσόν; Τοῦ ἤρχετο νὰ τρελλαθῇ.

Προσεπάθησε νὰ φέρῃ ἀντιπερισσασμῶν εἰς
τὴν ταραχὴν τοῦ πνεύματος του διὰ τῆς μελέ-
της, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατος νὰ συγκεντρώσῃ
τὸν νοῦν του, ὅστις εἶχε μείνει εἰς τὴν πρα-
σίην τράπεζαν καὶ ἐπετρέγγεν ἀκόμη περὶ
αὐτὴν ὡς ψυχὴ περὶ λυχνίαν. Ἐξήτησεν
ἀνακούφισιν εἰς τὸν ὕπνον, ἀλλὰ δὲν ἠδύ-
νηθῆ νὰ κλείσῃ μάτι καὶ συνεστρέφετο εἰς
τὴν κλίην ἀγωνιώδως μέχρι πρωίας, ὅτε ἐκ
τῆς ἐξαντλήσεως κατελήφθη ὑπὸ καματώ-
δους νάρκης. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ τὸν

παρηκολούθησεν ἡ ἀγωνία του. Εἶδε κατ'
ὄναρ ὅτι ἔχασε τὰ πάντα, ὅτι ἐπώλησε τὰ
βιβλία του, τὰ πενιχρὰ του ἐπιπλα, τὰ ἐν-
δύματά του καὶ ὅτι νικῆται εἰς παράσι-
τον τῶν χαρτοπαικτικῶν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες
κυλόνται νυχθημερόν, ὡς κοπρῶσκα, εἰς
τὰ καταγῶγια, παριστῶντες τὸν ἔσχατον
ἐξευτελισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ὀλιωπρεπείας.

Καὶ ὅμως... τὴν ἐπιούσαν δὲν ἠδυνήθη
νὰ μείνῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν ἦτο
πλέον αὐτὸς κύριος, ἀλλὰ τὸ πάθος, τὸ ὁ-
ποῖον ἀνεφάνῃ μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητα τῶν
ὑποτροπιάζοντων νοσημάτων. Ἡ ἀπεινω-
σμένη ἰδέα ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνακτήσῃ τὰ
ἀπολεσθέντα ὑπεβόηθη τὸ πάθος του καὶ τὸν
ὤθει βαθύτερον εἰς τὸ βράσθρον. Διήλθε
τρῆς ἡμέρας ἐν πυρετῷ ἀλλοφροσύνης, κατὰ
τὰς ὁποίας, μετὰ διαφόρους διακυμάνσεις
τῆς τύχης, ἔχασε καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ
δραχμῆν. Κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἡμερονύκτια
ὑπέστη ὄλας τὰς ταπεινώσεις καὶ τοὺς ἐξευ-
τελισμοὺς τοῦ χαρτοπαίκτη, διανυκτερούσων
εἰς ἀποτρόπαια καταγῶγια καὶ συγχαρο-
ζόμενος μετὰ βδελυρῶν ἀνθρώπων, ζητῶν
δανεικὰ παρὰ τῶν φίλων του καὶ ἀπαντῶν
πανταχοῦ ἄρνησιν ἢ σκληρὰς παρατηρήσεις
καὶ σκώμματα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους εὐρήθη ὑπο-
χρωστικὸς τις φίλος, ὅστις τὸν ἐβοήθησε νὰ
προμηθευθῇ διὰ συναλλαγμάτων ποσὸν τι-
μὲ τὸ ὅποιον ἀνήλθε τὴν ἐσπέραν τῆς πρώ-
της τοῦ ἔτους εἰς μίαν λέσχην.

Ἡ ἀγωνία καὶ ὁ

Και αφού έσυρε πλησίον του το άπαλαισθέν, ανεφώνη :

— Πάει, κύριε !

Ο Νίκος ήτο ως οινόβαρης· τα όματα του έβόμβου και ούδεν ήκουεν, εκτός της έπωδου του ίσχνου κυρίου :

— Πάει, κύριε !

Ότε μόν έμεινε με δέκα η δεκαπέντε δραχμάς, ότε δε ανέκτα το ποσόν το όποιον είχεν όταν ήρχισεν, άλλ' ούδέποτε το υπερέβη. Και η άπεχθής φωνή του παγκαδόρου ήκούετο εκ διαλειμμάτων ως νεκρικός κώδων :

— Πάει, κύριε !

Η άτμοσφαίρα της αίθούσης ήτο θολή εκ του καπνού των σιγάρων, αι δε φλόγες του φωταερίου διέχυνον εκλυτικήν θερμότητα εν τη μεμολυσμένη εκείνη άτμοσφαίρα. Τόσον δε τεταραγμένος και τόσον ζαλισμένος ήτο ο Νίκος, ώστε επί τέλους έχασε τον λογαριασμόν. Ήγνοιε πόσα έχανε και πόσα κέρδιζεν. Έθεθεν εκάστοτε μηχανικώς την χείρα εις το θυλάκιόν του και εξήγεν εν η δύο χαρτονομίσματα. Άλλ' ήλθε και στιγμή, καθ' ην μάτην ήρένησεν η χείρ του εις το θυλάκιον, ενώ ο ίσχνος κύριος ήρώτα :

— Θα βάλετε, κύριε ;

Ο Νίκος, τον ήτένισε σιωπών, άηλιθιωμένος.

— Ά ! δέν πάει πλιά ;... Εξεπεταλώθη, φαίνεται, είπεν ο παγκαδόρος, γελάσας δια την εύφρολογίαν του.

Ο Νίκος έρρίφθη επί τινος καθέκλας ως όγκος αδρανής και στριβίξας τον πώγωνα επί της χειρός του. παρετήρη με όμμα άπλανές, έσθεσμένος, ζωάδες. Άφου δ' επί ικανήν ώραν έμεινε εις την θέση εκείνην, βλέπων χωρίς να βλέπει και ακούων χωρίς να αντιλαμβάνεται, ήγήθη σιγά σιγά και εξήλθεν.

Ο ψυχρός αήρ της νυκτός τον επανέφερεν εις την πραγματικότητα. Ήτο κατεστραμμένος, βαρθρωμένος. Ήσθάνετο τους όνυχας του όνειδους αλληλοκούντας το μέτωπόν του, και έβλεπεν εαυτόν εξουθενωμένον, συντετριμμένον, άθλιον, έρποντα υπό την γενικήν περιφρόνησιν και χλευσίν. Ένας ούτιδανός ο όποιος έφαγεν εις τα χαρτιά το χρημα το όποιον με μυρίας στενοχωρίας εξοικονόμησαν οι πτωχοί γονείς του δια να τον κάμουν άνθρωπον ! Ένας άθλιος ο όποιος παρήτησε τας μελέτας του, ενώ έπλησίαζεν ο καιρός των εξετάσεών του, δια να ρίφθη εις τον βόρβορον της χαρτοπαιξίας . . . Εις το βάθος της περιβαλλούσης την οικτράν ύπαρξιν του άτμοσφαιρας έβλεπε τας τριμούσας χείρας του γηραιού πατρός του ύψομέναν εν κατάρχαι και ήκουε τον έπιθανάτιον ρόγχον της μητρός του, άποθησκούσης εξ άπελπισίας . . .

— Τι έκμα, ο άθλιος, τι έκμα ! έψέθηρισε στενάζων.

Έπειτα εξηκολούθησε τον δρόμον του με βήμα άνώμαλον και παραπαίον άλλοφρονούντος· εν μέσφ δε του πυρετού των σκέψεών του του έφάνη ότι ήκουσε την αντίπαθητικήν και ειρωνια φωνήν του παγκαδόρου :

— Πάει κύριε !

— Δέν πάει, άτιμε ! ανεφώνησε μετ'

άνεφράστου μίσους και άγανακτήσεως ο Νίκος.

Οι γονείς του άνέμενον άνυπομόνωσ να λάβωσιν έπιστολήν του, άλλα το ταχυδρομειον καθυστέρει, όπως καθυστέρει πάντοτε οσάκις περιμένωμεν ειδήσεις άνυπομόνωσ. Πλέον η είκοσάκις είχεν έρωτήσει ο πατήρ από της κλίνης εν η κατέκειτο. Άλλα και η μητήρ δέν ήτο όλιγώτερον άνήσυχος, διότι την προηγουμένη νύκτα είχεν ιδει κακόν όνειρον, ήξευρε δε ότι εις την πρωτεύουσάν επεσόλαζον πολλά νοσήματα.

Επί τέλους έφθασε το ταχυδρομειον, άλλ' έπιστολήν δέν είχον.

— Δέν έχομεν γράμμα ! επαναλάμβανεν ο πατήρ ανακαθήςας επιπόνωσ επί της κλίνης του. Πώς γίνεται ;

Και ενώ είλεγε ταύτα, αι τρέμύσαι χείρες του έχισαν την ταϊνάν των έφημεριδών άς είχε λάθει και εξεδίπλωσε μίαν εξ αυτών. Ένω δε διεξήρχετο αυτήν επιτροχάδην, προσείκλυσε το βλέμμα του ο εξής τίτλος : «Αυτοκτονία τελειοφοίτου.»

Ο γέρον κατεταράχθη. Ίδου δε τί άνέγνωσεν : «Η άχαλίωτος χαρτοπαιξία των ήμερών τούτων δέν έμεινε άνευ τραγικών άποτελεσμάτων. Χθίς περί το μεσονύκτιον οι κάτοικοι της όδου Προαστείου άφυντίσθησαν υπό πυροβολισμού, προελθόντος εκ του δωματίου τελειοφοίτου τινός της νομικής. Οι προσδραμόντες εύρον τον δυστυχή νέον πλέοντα εις το αίμα του. Το κρανίον του ήτο έντελώς συντετριμμένον, παρ' αυτόν δε έκαιτο πιστόλιον. Ο νέος ούτος ονομάζεται . . .»

Ο γέρον άφήκε κραυγήν και έπεσεν επί της κλίνης ως κεραυνόπληκτος.

I. Δ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΡΩΜΗΣ

(Συνέχεια)

Τοιαύτα μελετώσα και μονίμως φέρουσα του λοιπού τας περί τέχνης πεποιθήσεις μου, διέγραφα και το πρόγραμμα της μελέτης επί των πλαστικών εν Ρώμη μνημείων, διαπραχόμεν, ως και εν τοίς λοιπούς μουσείοις της Ρώμης, σημειούσα πᾶσαν ιδέαν, ην διήγειρον εν έμοι τα έργα, και προσπαθούσα να κρατώ εις τας χείρας μου άσφαλή τον μίτον τον όποιον μοι είχε δώσει ο όρισμός της τέχνης, όπως μη άπολεσθώ εν τᾷ λαβυρινθώ εκείνω της πολλαπλότητος των παραστάσεών της Έλληνικής πλαστικής. Έκ των σημειώσεών λοιπόν εκείνων θα άνανγώσω ήμιν τινάς περικοπᾶς άφορώσας έργα περικομούντα τα εν Ρώμη μεγάλα μουσεία. Έπιτρέψατέ μοι δε να παραστήσω αυτά ως έγραφοں τότε και ήσθάνομην, ιστάμενη πολλάς ώρας πρό του αυτού έργου. Πρην η άνανγώσω αυτά πρέπει να όμολογήσω, ότι τοιαύτη ήτο η πυκνότης των ιδεών τας όποιας εξήγειρον εν τη διανοίξ μου τα θαυμάσια εκείνα έργα, ώστε πολλά-

κις δέν έπήρουν αι δυνάμεις μου να παρακολουθώ αυτας γράφουσα, και όμολογώ, ότι ούδέποτε επί ζωής μου ήκουσα και έμαθον τοσαύτα, όσα κατά την σιγηλήν εκείνην έπικοινωνίαν μετ' άλλων άθανάτων έργων των πατέρων ήμων. Πολλάκις μοι έφαινετο, ότι άλλθώς καθ' ύπαγόρευσιν αυτών έγραφοں και ούχι έγώ τόσον θεία ! τόσον εξαίσια ! είναι η γλώσσα επί των έργων της τέχνης.

ΑΡΗΣ ΑΝΑΠΑΥΟΜΕΝΟΣ

Η εν Ρώμη περιώνυμος Villa Ludovisi, κτισθεσα το 1622 υπό του καρδινάλιου Λουδοβίκου, άνεψιού Γρηγορίου του XV δια του περιφήμου Lenoire διευθυντού των παραδείσεών Λουδοβίκου XIV, κατά κληρονομικόν δικαίωμα περιήλθεν εις την κατοχήν των πριγκίπων Rombino, οίτινες έπώλησαν το μεγαλοπρεπές τουτο άγροκήπιον το 1885 εις τον δήμον της Ρώμης, όστις κατέστησεν αυτό μουσείον. Ένταύθα φυλάσσονται πολύτιμοι θησαυροί τέχνης, και συλλογή πλουσιωτάτη πλαστικών έργων, μεταξύ των όποιων διατρέχει, μέλιστα πάντως ο Άραπαυόμενος Άρης. Το θεϊον τουτο προϊόν της τέχνης της ήρωικής σχολής της Περγάμου, κείται ως πολύτιμον μνημειον, ού μόνον τέχνης και ιστορίας, άλλα και ως πηγή μέλιστα φιλοσοφικής και ψυχολογικής μελέτης, άποκαλύπτον ήμιν κόσμον μύχιον αισθημάτων εν τη ψυχᾷ, ότε δέν έσχηματίσθησαν εισέτι ιδέαι άκριβείς του αίτιου και αίτιατου. Παριστᾶ δε, ούτως ειπείναι, της γενέσεως ιδεών από της καρδίας όρρωμένον. Ο θεός του πολέμου καθήται επί βράχου άξέστου, βεβαίως επί του Ολύμπου αναπαυόμενος μετ' την έκτέλειαν έντολής του· μεγάλου θεού. Ο άριστερός αυτού ποός στηρίζεται επί του προκειμένου κράνους καμπτόμενος περί το γόνυ, ο δε δεξιός χαμηλότερον κείμενος ύψοται κατά τρόπον λίαν χαρακτηριστικόν, καθ' έν εις τους αρχαίους θεούς και ήρωας η άνάπαυσις δέν έσήμαινε και την χαλάρωσιν του σώματος. Αι χείρες σταυρούνται επί του άριστερου γόνατος ύψομένου, κρατούσης της δεξιάς το ξίφος, ούτινος το έτερον άκρον φθάνει μέχρι του όπισθεν βράχου ύποφανόμενον υπό τας έλαφράς πτυχάς της χλαμύδος της περιελισσομένης μετ' άλλης έλαστικότητος περί τον άριστερόν βραχιόνα. Παράκειται δεξιά η άσπις παρ' ην ύψοται η δεξιά κνήμη φέρουσα το άκρον της χλαμύδος. Υπό δε τον δεξιόν πόδα μεταξύ της περικεφαλαίας και της άσπίδος καθήται ο Έρωσ πανούργως στρέφων τη κεφαλήν αυτου προς τα άνω και άτενίζων το πρόσωπον του θεού, διαπερᾶ συγχρόνωσ και μειδιών ύπούλωσ, δια του βέλουσ του την κνήμη του θεού παίζων· άτενίζει δε μετ' περιεργείας επιχαρίτου και επιζητεί να ίδη το άποτέλεσμα του έχευμένου αυτού βέλουσ· τοιαύτη δε είναι η τελειότης της τέχνης, ώστε ο θεώμενος άρχεται κατά την μυστηριώδη της τέχνης έπιρροήν να βλέπη το γλυκυτό άλγος άνερχόμενον· κατ' όλιγον μέχρι της μορφᾶς, και χρωματίζον την ήμερον και γαλήνιον όψιν του ίσχυρού θεού. Άγνοεί ο

τέτωωμένος θεός την αρχήν της παθήσεως, άλλ' αισθάνεται εν εαυτᾷ μεταβολήν θεϊαν, καθ' ην την πολεμικήν άνδρείαν άντικαθίστᾶ η φιλανθρωπία και η γλυκύτης. Τελείται λοιπόν πρό των όφθαλμών του άρώντος παραδόξως του μυχίου βίου μεταβολή, η μεταβάσις της θεϊκής ίσχυός εις έρωτα θεϊον. Όθεν αι παρειάι, η έκφρασις των όφθαλμών, ο περί αυτούσ κυμαινόμενος μυστηριώδης κύκλος, η των χειλέων εις γλυκυτό και χαρακτηριστικόν μειδιωμα κίνησις, και το έμβριθές του θεού μέτωπον άποτελοϋσιν εικόνα άπαράμιλλον γλυκυθίμουσ της ψυχᾶς παθήσεωσ το τραθέντος θεού, όστις άφήσας το ξίφος και την άσπίδα παρ' άπόδος, πρώτον ήδη αισθάνεται την εύλόγιαν των παλμών της αγάπης και φιλανθρωπίας. Ένόμιζον, ότι έβλεπον τον Τιτάνα Προμηθέα του όποιου της καρδίας διαπερᾶσι πρώτον τα θεματά της φιλανθρωπίας βελι εις το μέγα συνεδριον των Ολυμπίων θεώων, ότε κατα την διανομήν του κόσμου μετ' αυ των μεγάλων θεώων, ούδεις μεριμνᾶ περί της τύχης του άθλιου ανθρώπινου γένους. Ο τύπος είναι καθαρᾶς Ιωνικός, βεβαίως άνστηγραφοں εξ άντιγράφου, άλλα τεχνοτροπίας άγνης, της καλής της Έλλάδος εποχής. Είναι δε παραδόξον το έπισυμβαίνον εις τον θεατήν· όσα μάλλον άτενίζει προς αυτό, τόσω μετέχει της επιγιγνομένης αυτω παθήσεως και συγκινήσεως. Άν παρ' αυτω δέν έκείναι το πολεμικό όπλα, ήθελον έκλαμβάνει αυτόν οι περί τα τοιαύτα σοφοί, ως παράστασιν της μεγάλης Πλατωνικής περί του θεϊου έρωτος ιδέας· διότι, εξεγείρει εν ήμιν αισθηματα άρμονίας, γλυκυθυμίας και εύπάθειαν εύσεθᾷ. Πόσα δέν διδάσκει ; Πόσας εύσεθᾶς ιδέας και πόθους εύγενείσ και φιλανθ' ώπουσ δέν εξεγείρει εν ήμιν το θεϊον τουτο έργον της σμίλης των πατέρων ! Πολλάκις, ώρας ολοκλήρουσ διερχομένην την πλουσία γλυπτοθήκη του Καπιτωλίου, ούδέποτε έλησμόνησα να χαιρετήσω εν συγκινήσει έξοχόν τι προϊόν της προγονικής τέχνης, όπερ επί ήμερας όλας άλλοτε ύπήρξεν άντικείμενον μελέτης και σημειώσεών, πριν η εισέλθω εις τα μεγάλα δώματα του μουσείου. Το θεϊον τουτο έργον παριστᾶ την

ΨΥΧΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΗΝ ΕΙΣ ΠΤΗΣΙΝ.

Είναι έργον τεχνοτροπίας καλλιστήσ εικόνησ ύψηλήν θρησκευτικήν ιδέαν υπό το ένδυμα της φιλοσοφίας· αναφέρεται δε εις τον κύκλον των περί ψυχᾶς πλατωνικών ιδεών και είναι η από του γήινου βίου προς την άθανάσιαν μετάβασις της ψυχᾶς, ιδέας της όποιας το σπέρμα γεννάται μετ' του ανθρώπου, στηρίζει αυτόν κατά τον βίον, και καθιστᾶ τας ύστάτας επί της γῆς στιγμάσ γλυκειάς και εύσεθείσ· είναι παράστασις φυλάττουσα ήμιν την πίστιν λαών και έθνών, βαρβάρων και πεπολιτισμένων. Η στασις της παρθένου, αι πτυχαι του χιτώνοσ, η φαινομένη κίνησις, η θέσις της κεφαλῆς και των βραχιόνων, η έντασις των πτερυγών, πάντα ταύτα άποτελοϋσι θεϊαν άρμονίαν, και περιβάλλουσι με μυστήριον την στιγμήν, καθ' ην η ψυχή πρόκειται να έγ-

καταλείψη το σώμα μετ' του όποιου συνέζησε. Διαφαίνονται έφ' όλων των γραμμών αι θειαι συγκινήσεις, άς ύπετύπωσεν επί του μαρμαρου η εύσεθᾶς του καλλιτέχνου καρδιά, εν άγιασμοᾷ. Εύρίσκειται επί όρθοστάτου κλίνουσα έλαφρᾶς το γόνυ, ύψονται δε αι πτέρυγες άνέλκουσαι το σώμα, όπερ πρακτικᾶι, να δάση προς την πτήσιν την απαιτουμένην άδράνειαν, και ύποβοηθήσιν την δύναμιν της πτερυγίσεωσ. Ο δε κορμός κλίνων προς τα άριστερα στηρίζεται επί του δεξιού άκρου ποδός, όστις δια των δακτύλων μόλις άπτόμενος της γῆς διδει την τελουταίαν προς πτήσιν ώσιν. Εν φ δε η δεξιά χείρ μετ' άριστος άπαραιμιλλον κρατεί το στέρνον, να μη άπολεσθᾷ η προς πτήσιν απαιτουμένη ίσορροπία, η άριστερά φέρει κύλινδρον (σωσ περγαμηνῆς· εν η περιλαμβάνεται η ιστορία των πράξεων αυτης). Περιελίσσει δε το έναρμονιον τουτο και πλαστικόν σώμα χιτών άνευ χειρίδων με διπλάσ πόρπασ επί των ώμων, άφίνων γυμνόν μέρος του δεξιού ώμου και τον ώραιον και κύκνειον αυτης λαϊμόν. Η πλουσία εις πτυχάς και επιχαρίτος χλαμύς δια της μυστηριώδους κυμάσεωσ παριστᾶ ήμιν την ζωην και κίνησιν του σώματος κατά την άρχομένην ήδη πτήσιν, το δ' έτερον αυτης άκρον, πίπτον επί του γόνατος μετ' άλλης της άφελείας και έλαστικότητος, έμφαίνει την αρχήν της κινήσεωσ.

Αι διπλαι πτέρυγες από των ώμοπλατών ύψομένουσ μετ' έντάσεωσ πολλῆσ, συνέρχονται ήδη περί τα άκρα. Ο ώραιος αυτης λαϊμός στρεφόμενος προς τα δεξιά φέρει την θεϊαν κεφαλήν έστραμμένην προς τους ούρανούς, ενώ επί της μορφᾶς αυτης διαδραματίζεται θαυμασίωσ το εν αυτη τελούμενον !

Η κόμμωσις είναι ώραια και άπέριττος, το βλέμμα φέρεται εις άτελεύτητον αιθέρα μετ' δυνάμεισ και πόθου άγιου, όπερ συγκινεί την ψυχήν του θεατοᾷ μέχρι δακρύων. Είναι αδύνατον ν' ακολουθήσᾳ τις το ύψος προς ο άτενίζει ! Έδοκίμασα να την παρακολουθήσω· άλλα μετ' όλιγον ο όφθαλμός μου άπόλεσε πᾶσαν την ένέργειαν αυτου, και το βλέμμα μου έξουδετερωθη. Το μέτωπον της θείας ταύτης γυναικός έμφαίνει άδιατάραχον και γλυκείαν γαλήνην. Ούχι χαρά αυθάδης, άλλα γλυκυθυμία κατέχει το ήμαιογιόμενον αυτης στόμα. Η έντασις των όφρυνων μαρτυρεί το θνητόν αυτης μέρος χρησιμεύουσα ως μέτρον του καταβαλλόμενου κόπου προς κίνησιν. Θεία είκων της εις άθανάσιαν φορᾶ· της ψυχᾶς ! παρηγορία γλυκεία και πολυτίμητος εις τους θνητούσ, και ποίησις βίου εις τους πιστούσ ! Είναι προεικόνησ της κατά τους χριστιανούσ άθανάσιας, ως προφητεία του μέλλοντος. Έν τη πόλυθειᾷ των πατέρων ήμων συλλαμβάνεται το δόγμα της μονοθείας και προοδοποιείται η θρησκεία του Έσταυρωμένου δια της τέχνης ! Ένω δε προς το ούράνιον τουτο πλάσμα ήτένιζον εν συγκινήσει ιερᾶ, ήσθάνθηον δονούμενον τον περί έμέ αιθέρα και εις τον ψίθυρον της πτερυγίσεωσ της ψυχᾶς, ήκουσα μουσικήν άληθώς ούρανίαν και συγκινητικήν, ως έμβατήριο, προς κόσμους θείουσ προς ουσ ειδον πρό χρόνων εύσεθείσ ψυχάς άπο-

πτάσας εν άνατάσει και εύχαισ. Δέν ήδυνάμην δε να διαλύσω το κατέχον με μυστήριον ! Πώς ήδυνήθη η τέχνη να λύση το πρόβλημα τουτο του κείμενον μετ' αυτην του και άθανάτου ; Πώς άνήλθεν η ψυχή των καλλιτεχνών πρό του θανάτου εις τα ύψη εκείνα, άφ' όπου ήσπασε την γνώσιν των μετ' θνάτον ; Η ιδέα αυτη η επί του μαρμαρου παρισταμένη δια της εύσεθείας του καλλιτέχνου, δέν είναι ακτις της αινωτότητος ; δέν είναι άθανάτον κτήμα της ένθρωπότητος ; Ποσον μέγας ο άνθρωπος εν τη εύσεθείᾳ αυτου ! ταύτα διανοουμένη ήσπασθη το άθανάτον τουτο μνημειον της εύσεθείας των πατέρων ήμων και άπλήθον εν συγκινήσει φέρουσα εν τη καρδίᾳ μου αισθημα γλυκυτό και παρηγορον, εύχρημέν, όπως άξιοθᾷ η πατρις ήμων δια της δικαιοσύνης των ένθων να άπολαύση ποτέ εις τους κόλπουσ αυτης τα πολυπαθή και προσφιλή έργα των τέκνων της.

Μετ' αυτην εν τη αίθούσᾳ της Άριάδνης εις το Βατικανόν, είλυσε την προσοχήν μου και μοι επέβαλε μελέτην αυστηράν, θαυμασίον τι έργον της σμίλης των πατέρων μας δια την τέχνην και την διδασκαλίαν, ην παρέχει τοίς ορώσιν. Είναι έργον καλής της τέχνης εποχής, και σχολῆς· ήδυνάτο τις να είπη τουτο Σκόπα, αν και ουδέμια περί τουτου περιώσεται ήμιν πληροφορία. Εύρέθη εις την άγοράν της Πραινεσορᾶ, είναι δε άντιγραφή επιτυχεστάτη των 50 όρειχαλκίνων αγαλμάτων των Δαναίδων, άτινα έφερον ο Αύγουστος από της Έλλάδος. Παριστᾶ παρθένον περικαλλῆ, ητις έγειρει δια των πόδων αυτης χιτών άγγειον πλήρησ ύδατος και του μύθων· ως αι λοιπαι αυτης αδελφαι είναι καταδεδικασμένη να άντλή ύδωρ εκ του ποταμού της λήθης εν τᾷ Άδη, δι' ου πρέπει να πληρώσᾳ τον τετριμμένον πίθον. Στηρίζεται επ' άμφοτέρων των ποδών δια της αυτης δυνάμειωσ, κύπτουσα έλαφρᾶς τον κορμόν. Η πολύπτυχος χλαμύς καλύπτει τα κάτω άκρα, το δε έτερον άκρον αυτης περιελίσσεται μετ' αυ των ποδών και διαφαίνεται πολλαχού το εύπλαστον αυτης και άνθηρόν σώμα του όποιου χαριέστατα μέρη είναι αι χείρες και οι πόδες. Νομίζει ο βλέπων, ότι το σώμα κινείται και ότι ακούει την άναπνοήν και τον μύχον στεναγμόν της άξιολατρεύτου κόρης επί τᾷ ματαίω και άτελεύτητᾷ έργᾳ. Η κόμμωσις είναι θελιτική και άφελῆς, φερομένων των πλοκάμων προς τα όπισω εις κόρμυμπον. Αι γραμμαι του προσώπου είναι κανονικώταται και ιδανικᾶς ώραιαι, τα χείλη είναι λεπτά, και ήμαιογιόμενα εκφράζουσι καρτερίαν άλλα και πικρίαν σπαραξικάρδιον. Τα καμύοντα βλέφαρα καλύπτουσιν όφθαλμούσ παθόντας εκ των συχνών δακρύων, η χαρακτηριστικώτατη σύσπασις των όφρυνων, είναι δείκτης άκριβῆσ του πολυχρόνιου και άτελεύτητου άλγους της ψυχᾶς αυτης. Έπιτελεί την έπιβληθείσαν αυτη τιμωρίαν άνευ επανάστασεωσ ψυχικής, φέρει το άλγος άγογγύστωσ, αν και ουδέμιαν προσδοκᾶσ σωτηρίαν. Σύμπασ ο κόσμος άνυπαρκεί δια το δυστυχές τουτο πλάσμα, ο βίος είναι άνευ, έλπίδος, και η τιμωρία αιώνιος ! το

ἐπιχάρτον τοῦτο ὄν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄλ-
γους καὶ τῶν δακρύων προκαλεῖ ζῶητό-
την τὴν συμπάθειαν καὶ μέγαν τὸν οἶκτον.
Αὐθορμητῶς ὁ θεώμενος ζητεῖ τὸν θεὸν τῆς
εὐσπλαγγίας καὶ τῆς ἀγάπης, ἐλπίδα τινα
σωτηρίας! Θεομασία τέχνη! πῶς ἠδυνήθη
νά-μαντεύσει τὸ μυστήριον ψυχῆς πασχούσης
ἄνευ ἐλπίδος! ποῦ εὑρεῖ τὰς πηγὰς τῶν ιδεῶν

τούτων, ἐνθ' ἐν τῇ φύσει τὰ πάντα παρέχουσι
τὴν ἐλπίδα ποθεν ἔλαβε τὴν εἰκόνα τῆς
ἀπέλπιδος ψυχῆς; Ἡσθάνομην τὴν ἀνάγκην
νά μερισθῶ τὸ σιωπηλὸν ἄλγος τῆς ἀγνῆς
ταύτης παρθένου, ἐπεθύμουν νὰ διδάξω αὐ-
τῇ, ὅτι εἰσεσταὶ ἡ ὥρα τῆς συγχωρήσεως.
Φέρε, ἔλεγον ἐν ἑμαυτῇ, ἀγογγύστως τὴν τι-
μαρίαν σου, κεχαριτωμένον πλάσμα, μέχρις

οὐ συμπληρωθῇ ὁ χρόνος τῆς δια τοῦ ἄλ-
γους τελείας ἐκκλίσεως. Ὑπάρχει θεὸς ἀ-
γάπης καὶ δικαιοσύνης; κυβερνῶν τὰς τύχας
τῶν ἀνθρώπων, μαρτυρεῖ δὲ τοῦτο ἡ καθά-
λυκῆ τῆς ἀνθρωπότητος συνείδησις καὶ ἐν
τῇ παρηγόρῳ ταύτῃ ἰδέα ἀπῆλθον ἐλαφρο-
τέραν φέρουσα τὴν καρδίαν μου.
(*Ἐπιτετα τὸ τέλος) ΚΑΛΑΙΟΠΗ ΚΕΚΑΓΙΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΕΡΜΑΝΤΩΦ)

Ξαρθὸ βασιλόπουλο καβαλλῶ τ' ἄλογό του,
Καὶ περῶ τὸ ποτάμι, τὸ πλατὺ μοραχό του.
'Αλλὰ μέσ' ἀπ' τὸ ῥέμμα, π' ἀφρισμένο κυλάει
Μιά νεράϊδα ξαρθὴ τροφερὰ τοῦ μιλάει.

—'Ελά κάτω, μαζὸ μου, ξαρθὴ καβαλλάρη,
'Ἡ ζωὴ σὲ προσμένει οὐ χρυσὸ μαζιλάρη,
Σὲ προσμένουν ἀγκάλαις, σὲ προσμένουν φίλια,
'Ελα κ' εἶμαι ἡ κόρη τοῦ τρανοῦ βασιλιῆ.

Κε' ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ κῆμα, σὰν φεγγάρι προβάλλει,
Τὸ ξαρθὸ τῆς ὠραίας νεράϊδας κεφάλι,
Καὶ σὰν ῥέφος χρυσό, τὰ ξαρθὰ τῆς μαλλιά,
'Αρμιζοῦν σιγὰ στὴν λευκὴ τραχηλιά.

Τὰ γαλάζια τῆς μάτια, ἡ ἀγάπη τὰ καίσι
Καὶ σὺ τὸ ρεῖο, ποῦ τὴν βλέπει, τέτοια λόγια τοῦ λέει:
—'Ἐχω κάτω παλάτια μὲ χρυσὸ στολισμένα,
Μὲ κορχύλια κρεβάτι, ἀκριβὶ μου, γιὰ σένα.

Χίλιας νύφαις θὰ ἔχῃς συντροφιά ἰδική σου,
Κε' ἀτελείωτο θάρε παραμῦθ' ἡ ζωὴ σου,

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ο ΒΥΡΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΦΕΛΤΩΝΑ

Παράρτημα τῆς βιογραφίας τοῦ Φέλτωνος.*

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Σμιθ, ἢ ὡς ἐγρά-
ψαμεν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Φέλτωνος, συνέχισεν ὡς καὶ μέχρι
τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, προσέθηκε καὶ συντόμως βιο-
γραφίας τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἐπισφρα-
γίσαν αὐτὰς διὰ τῆς τοῦ φιλέλληρος Βύρωνος ἢ συν-
τομον μεταφράσει παραθέτομεν ὡς:

«Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀφίξις τοῦ λόρδου Βύ-
ρωνος προὔξενος μεγίστην ἐντύπωσιν, ὁ δὲ
πρώτος αὐτοῦ θάνατος ἀποκαθίστηεν ἐτι
μέλλον ἐνδιαφέροντα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ἄν καὶ πολλὰ τὰ
καταδικαστικά ἐν τῷ βίῳ τοῦ Βύρωνος, οὐχ
ἦττον ὁ καλὸς αὐτοῦ ἄγγελος παρίσχειν αὐ-
τῷ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως στίφη τὸν βίον του,
—λίαν βραχὺν δι' αὐτὸν καὶ τὸν κόσμον,—
μὲ λαμπρὸν καὶ περιδοξὸν τέλος. Ὀλίγα ἔτη
πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὁ Βύρων
περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα, ἐξύμνησε τὰ ἀθά-

* Ἴδε προηγούμενον καὶ ἐπόμενα φύλλα.

κατὰ κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-
νων καὶ ἐξωγράφει τὴν ἀφόρητον δουλείαν
τῶν νεωτέρων διὰ στύχων, ὧν λαμπροτέρους
δὲν παρήγαγεν ὁ αἰὼν ἡμῶν. Οὐδεὶς ἐνθου-
σιασμὸς ρομαντικότητος ἢ ποιήσεως ὠδή-
γησεν αὐτὸν ἐκεῖ· οὗτος ἐγίνωσκε καλῶς τὴν
κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐδεὶς ἄλλος
κατεδίκασε τὰ ἐλαττώματα τῶν Ἑλλήνων
μετὰ μείζονος αὐστηρότητος. Ἦνεν ἀναντιρ-
ρητὸν, ὅτι σὺν τῇ ποιητικῇ αὐτοῦ μεγαλο-
φυίᾳ ὑπῆρχε καὶ πρακτικὸν πνεῦμα. Διὰ
τοῦ πνεύματος δὲ τούτου ἐξήτασε τὴν κα-
τάστασιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἡ-
δύνατο νὰ προσενέγκῃ σπουδαίας ὑπηρεσίας
ἐν ὧρα μεγίστου κινδύνου. Ἐφθασε δὲ εἰς
τὸ συμπέρασμα, τοῦτο ἄνευ πάθους, ἄνευ
ἐνθουσιασμοῦ. Ὅθεν ἀμέσως ἀφίερσε τὰς
σκέψεις, τὸν χρόνον, τὴν περιουσίαν καὶ τὰς
προσωπικὰς αὐτοῦ προσπάθειάς πρὸς ἀπε-
λευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βύρων ἀνε-
χώρησεν ἐκ Λιβόρνου τὴν 24ην Ἰουλίου
1823 καὶ μετὰ δεκαήμερον πλοῦν ἐφθασεν
εἰς Κεφαλληνίαν. Ἀμέσως δὲ ἐπέμπε προ-
σκόπους πρὸς ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῆς καταστά-
σεως καὶ θέσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ με-
ταξὺ δὲ τούτῳ ἐξέδραμε μέχρις Ἰθάκης καὶ

ἐξήτασε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ἀρχαιοτή-
τας τῆς περὶ τῆς ἐκείνης πρωτεύουσας τοῦ
βασιλείου τοῦ Ὀδυσσεῖος. Εὐρῶν ἐνταῦθα
οἰκογενεῖας τινὰς, αἰτίνας διέφυγον τὴν κα-
ταστροφὴν τῆς Χίου, Πάτμου καὶ ἄλλων
μερῶν, προσήνεγκεν αὐταῖς σπουδαία χρη-
ματικά ποσὰ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀναγκ-
ῶν αὐτῶν. Εἰς τὸν προσκόπων του ἔφερον
ἐπιστολὴν τοῦ Μάρκου Βότσαρη γεγραμ-
μένην ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ἡρωικοῦ αὐτοῦ
θανάτου. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἔλεγεν:
«Ἐχω κἄτι τι νὰ πράξω τὴν νύκτα ταύτην
κατὰ στρατοῦ ἀπαρτιζομένου ἀπὸ ἐξ ἡ ἑπτά
χιλιάδας Ἀλβανῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ
μέρος τοῦτο. Μεθαύριον θὰ ἀναχωρήσω μὲ
ὀλίγους τῶν ἐκλεκτῶν μου συντρόφων, ὅπως
συναπαντήσω τὴν ἐξοχώτητά σας. Μὴ ἀρ-
γοπορήσητε. Εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὴν κα-
λὴν γνώμην, ἣν ἔχετε διὰ τοὺς συμπολίτας
μου. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ
διαψευσθῶσιν αἱ ἐλπίδες σας. Εὐχαριστῶ δὲ
ἐτι περισσότερο διὰ τὴν φροντίδα, ἣν το-
σοῦτον εὐγενῶς ἔλαβατε ὑπὲρ αὐτῶν».
Διαρκούσης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ διαμονῆς
τοῦ ὁ Βύρων ἐγραψε πλείους ὄσας ἐπιστο-
λάς πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος, πρὸς

τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν καὶ πρὸς τοὺς ἀρ-
χηγούς τῶν διαφόρων κομμάτων, ὧν αἱ
διγνώσεις καὶ διενεργεῖς διεκινδυνεύουν τὴν θέ-
σιν τῆς πατρίδος των. Ἦνεν ἀδύνατον νὰ μὴ
θαυμάσῃ τις τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν
ἀγαν φιλελληνισμόν, ὃν ἀνέπτυξε διαρκου-
σῶν τῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν διὰ τὸ
μέγα αὐτοῦ ἐπιχείρημα. Ἡ σάφρων αὐτοῦ
διαγωγή ἀρνούμενου νὰ προσκολληθῇ εἰς
οἰονδήποτε τῶν κομμάτων, καὶ αἱ πρὸς τὰς
διαφόρους πατρίδας συμβουλαί του εἰσὶν ἀ-
ξιαί μεγάλων ἐπαίνων. Πρὸς τὴν κεντρικὴν
κυβέρνησιν ἐγραψε τοὺς ἀκόλουθους σπου-
δαίους λόγους:

«Ἡκούσαμεν περὶ νέων διγνοῦσῶν· καί,
περὶ ὑπάρξεως ἐμφυλίου πολέμου. Εὐχομαι
ἀπὸ καρδίας, ἵνα πάντα ταῦτα ὡσεὶ ψευδῆ ἢ
ἐξογκωμένα, διότι δὲν δύναμαι νὰ φαντα-
σθῶ μεγαλειότερον δυστύχημα διὰ τὴν Ἑλ-
λάδα. Ἐπολεμήσατε ἀνδρείως καὶ ἐνδό-
ξως· ἐνεργήσατε μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ
τῶν ὑμετέρων συμπολιτῶν καὶ τοῦ κό-
σμου, ἵνα διὰ τῶν ἔργων ὑμῶν διαψευσθῇ
τὸ πρὸ δισχιλίων ἐτῶν λεγθὲν, ὅτι ὁ Φιλο-
πομπὴν ἦτο ὁ ἔσχατος τῶν Ἑλλήνων. Τέ-
τε οὐδ' ἡ συκοφαντία ἤθελε τολμήσει νὰ ἀ-
φομοιωθῇ τὸν ὑπὲρ τοσοῦτον μεγάλου καὶ
ὕψηλου ἔργου μοχθήσαντα Ἕλληνα πρὸς
τὸν Ὀθωμανὸν Πασᾶν, ὃν αἱ νίκαι ἐκείνου
ὀλοσχερῶς κατέστρεψαν.»

Πρὸς δὲ τὸν Μαυροκορδάτον ἐγραψεν:
«Εἶμι λίαν ἀνήσυχος μαθὼν ὅτι αἱ διγ-
νοῖαι ἐξακολουθοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, καὶ μάλι-
στα καθ' ἣν στιγμὴν ἠδύνατο τις νὰ προσ-
δοκᾷ θριάμβους. Τῇ Ἑλλάδι τρία τινὰ ὑ-
πολείπονται, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ νὰ ἀνα-
κηρύξῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἢ νὰ ἐξαρτᾶται
ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἢ νὰ γίνῃ καὶ πάλιν Ὀθ-
ωμανικὴ ἐπαρχία. Ὁ ἐμφυλίου πόλεμος
εἴη ὁ ὁδὸς ἡ ἀγνοῦσα εἰς τὰ δύο τελευ-
τάτα.»

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Βύρων
ἀπέθανεν ἐκ Κεφαλληνίας ἀφίκετο εἰς Μετο-
λόγγιον τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1824. Παρ-
όλιγον δὲ ἠχμαλυτεύετο ὑπὸ τοῦ Ὀθωμα-
νικοῦ στόλου. Ὁλόκληρος ὁ λαὸς ὑπέδειχθη
αὐτὸν χαρμωδῶς· τὰ πλοῖα ἐκινουνοβόλου
πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὁ δὲ στρατὸς ἡγουμένου
τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ
ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ὑπέδεχθησαν αὐτὸν
ἐγκαρδίας συνοδευσάντες ἐν σώματι εἰς τὴν
οἰκίαν τὴν προπαρασκευασθεῖσαν δι' αὐ-
τὸν. Ἐν μέσῳ ὄλων τῶν δυσκολιῶν ὁ
Βύρων εἰδείξε τὴν αὐτὴν ψυχραιμίαν, νοη-
μοσύνην καὶ ἐλευθεριότητα, ἣν ἀπῆται τὸ
μέγα αὐτοῦ ἐπιχείρημα. Ἡ κατάπαυσις
τῶν διγνοῦσῶν καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν φρικα-
λεπότητων τοῦ πολέμου, ὧν πολλὰς ἐγέ-
νοντο ἐπιλήθοντες οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τούρ-
κοι ἐν ὧρα νίκης, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον αὐτοῦ
μέλημα. Παντοῦ καὶ πάντοτε προσεπάθει νὰ
ἐμπνεύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας· ἀ-
μέσως δὲ ἐπέσει τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν
ὅπως ἐλευθερώσῃ Τούρκους αἰχμαλώτους·
ἄλλους δὲ ἀνεκούφισεν αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ
χρημάτων καὶ ἄλλους δι' ἐξόδων του ἐπεμ-
ψεν εἰς τὴν πατρίδα των. Τὰ μεγάλα αὐ-
τοῦ εἰσοδήματα μετεχειρίσθη ἐλευθερίως καὶ
γενναίως, ἀλλὰ καὶ μετὰ μεγίστης περισκέ-

ψews, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος.
Ἐνδιαφέρων καὶ ἀξιοσημειώμενον συμβᾶν
ἐν τῷ φιλολογικῷ βίῳ τοῦ Βύρωνος εἶνεστι
εἰς τοὺς τελευταίους στίχους του, οὐς ἐγρά-
ψεν εἰς Μετολόγγιον τὴν 22 Ἰανουαρίου
1824 ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τοῦ 36 ἔτους, προ-
λέγει τὸν προσεγγίζοντα αὐτοῦ θάνατον.

Seek out—less often sought than found
A soldier's grave, for there the best;
Then look around and choose thy ground,
And take thy rest.»

Ζήτησον—μᾶλλον σπανίως ζητηθὲν ἢ εὑρεθὲν
Ἐνα τάφον στρατιώτου, ὅς ἐστ' ἄριστος διὰ σέ.
Ἐπιτετα ἰδὲ τριγύρω, ἰδὲ κ' ἐκλεῖσον τὴν γῆν σου,
Ὅπου θαῖρῃς τὴν γαλήνην ὡς καὶ τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἐξ ἀρχῆς ὁ Βύρων συνηθάνθη λυπηρὸν
προαίσθημα ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἐν Ἑλλάδι.
Ἀποχαρῶν τὸς ἐν Ἰταλίᾳ φίλους του
πολλὰκις ἐξεφράσθη τὴν προαίσθησιν ταύ-
την. Ἡ πρώτη ἐξασθένεις τῆς ὑγείας του
ἐξεδηλώθη δι' ἰσχυρῶν σπασμῶν τὴν 15ην
Φεβρουαρίου, ἐν ᾧ συνδιελέγετο μετὰ τινῶν
φίλων του. Το τρομακτικὸν τοῦτο συμβᾶν
προὔξεν ὡς σοβαροτάτας ὑπονοίας. Ὅθεν
πολλοὶ συνεβούλευσαν αὐτὸν ὅπως ἀποσυρθῇ
εἰς ὑγιεστερὸν μέρος μέχρις ἐντελοῦς ἀναρ-
ρώσεως. Εἰς ἀπάντησιν φιλικῆς προσκλή-
σεως εἶπεν· «Δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω
τὴν Ἑλλάδα, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἐλπίς, (ἔστω
καὶ ἀμφίβολος) ὠφελείας. Ἡ ἐν Ἑλλάδι
παρουσία μου ἀξίζει ἐκατομμύρια, καὶ ἐν
ὅσῳ δύναμαι νὰ μένω ἐνταῦθα, πρέπει νὰ
μένω χάριν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς σκοποῦ.

Τὸν ἀκόλουθον μῆνα καταληφθεὶς ὑπὸ
ραγδαίας βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πραγαταίς βροχῆς προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ
ἕνεκα τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέ-
θανεν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τελευταίας ἀ-
σθενείας καὶ τοῦ θανάτου του πληροῦσιν ἐν
τῶν λυπηροτάτων κεφαλαίων τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἱστορίας, καὶ ἡ θλίψις ἣν ἠσθάνθη σύμ-
πρα

Ἐσπέραν τινὰ διὰ μέσου τῶν δικτυωτῶν τοῦ παραθύρου μου εἶδον διερχόμενον διὰ τῆς πλατίας τοῦ Μεγάρου τοῦ Μουγεῖθ-ἠρώτησα μίαν τῶν δούλων μου καὶ ἔμαθον τίς εἶσαι· ἔκτοτε ἡ μορφή σου ἔμεινε ἀνεξάλειπτος ἐν τῷ πνεύματί μου καὶ σὲ ἠγάπησα κατόπιν... κεκρυμμένη μεταξὺ τῶν δένδρων τῶν δασυλλίων, σὲ ἐθεώρησα πολλὰς ἐσπέρας εἰς αὐτοὺς τοὺς κήπους, ὅπου ἐγνώριζον ὅτι κατήρχετο συχνάκις.

Ἡ φωνὴ τοῦ γοητευτικοῦ πλάσματος ἦτο γλυκεία ὡς ὁ ψίθυρος τῶν κυμάτων τοῦ Γουαδαλιβίρ.

— Ἐξ ἀξιώθω τῆς χάριτος νὰ μάθω πῶς σὲ ὀνομάζουν; τὴν ἠρώτησα.

— Ὀνομάζομαι Χαλεβά!

— Χαλεβά! κατ'ἀλλήλον βαπτιστικὸν (con buenas fadas) σοὶ ἔδωκαν· πολὺ ἠρμολομένον τὸ τῶσον γλυκὺ ὄνομα. Εἶσαι ἐλευθέρη ἢ δούλη;

— Θυγάτηρ δούλης, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτό.

— Τίς εἶναι ὁ κύριός σου;

— Εἶς ἔβρατος.

— Εἶναι δυνατός;

— Ὁ ἔβρατος Ἀκάθ.

— Αὐτὸς ὁ μέγας τοκογλύφος, ὅστις διαμένει ὀπισθεν τοῦ μεγάρου τοῦ Μουγεῖθ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ γένος λέγεται ὅτι εἶναι κατηραμένον;

— Αὐτός.

— Μήπως εἶσαι κατὰ τύχην ἢ ἀπαράμιλλος δούλη, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ὠραιότητα τῆς ὀνομάζουσιν Ἀστρον τοῦ Μερούαν;

— Ναί, ἀπήνησε κατὰ τι αἰδήμων ἢ Χαλεβά!

— Οὐχὶ ἀδίκως, ἐφώνησα, τὸ πνεῦμα τῶν χιλίων γλωσσῶν ἐξέτεινε τὴν φήμην τῆς καλλονῆς σου.

Ἡ Χαλεβά ἐστέναξε καὶ εἶπεν:

— Εἶθε νὰ μὴ ἤμην τόσο ὠραία!

— Διατί τόσο πικρῶς στεναίξει ἡ λατρευμένη τοῦ πνεύματός μου;

— Διότι ἡ ὠραιότης καὶ ἡ δυστυχία εἰσὶν ἀδελφαί.

— Μήπως, διέκοφα βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ὁ ἔβρατος Ἀκάθ;

Ἡ Χαλεβά ἐταπεινώσεν αἰδημόνως τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της.

— Ὄ! εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτῆς τῆς τίγριδος.

— Ναί, ταχέως, ταχέως! τὸ ἐπιθυμῶ ὅπως ὁ δῆψων τὸ ὕδωρ, ὡς ὁ τυφλὸς τὴν ὄρασιν, καθὼς ὁ πτωχὸς τὰ πλοῦτη. Εἰς αὐτὸ στρεφίω τὰς ἐλπίδας τῆς εὐτυχίας μου.

— Ὅθι θελήσῃ νὰ σὲ πωλήσῃ;

— Ποῖος ἀμφιβάλλει;

— Καὶ ποίαν τιμὴν θὰ ἐζήτησὶ διὰ σὲ ὁ κύριός σου καὶ τί ἐπιθυμῶν σὲ πωλεῖ;

— Ἐκατὸν δόβλας χρυσᾶς.

¹ Ἡδῆτα, γλυκεία ὡσαν τὸ μέλι.

² Κάμυε εἶναι καλὰ εἶδος μεταξὺ τῶν μουσουλμάνων ἢτο ἰσραήλ τὴν ὁδὸν ἡμέραν τῆς γεννήσεως παιδίου. Ἀπέκοπον κεφαλὴν ζώου καλῶς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀδύτης (μεσημβρία) τῆς προτερας, συνηθροῦστο ἢ οἰκογένεια, ὁ δὲ κάμπος ἢ ὁ πατήρ τοῦ νεογενήτου, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, τῷ ἔλεγεν εἰς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐμῆλλε νὰ φέρῃ ἔτρωγον πάντες ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶδον ἐπίσης εἰς τοὺς πτωχούς. Οἱ πλοῖσοι ἐζύγιον πρὸς τοὺς τὰς κίμας τῶν καὶ εἶδον τὸ βάρος αὐτῶν εἰς χρυσὸν ἢ ἀργυρον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

— Δὲν εἶναι μεγάλη ποσότης ὡς τιμὴ τὴς καλλονῆς.

— Ὅθι με ἐξαγάγῃς τῆς οἰκίας τοῦ ἔβρατου;

— Ὄ! καὶ ἂν θὰ ἠναγκαζόμενα νὰ περιτρέξω τὴν γῆν ζητῶν ἐλεημοσύνην.

— Καὶ θὰ με ἀγαπᾶς; ἠρώτησε, μειδιῶσα ὡς οὐρί, ἡ Χαλεβά.

— Δὲν τὸ λέγουσιν εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ Μερούαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐρωτευμένου ποιητοῦ;

— Ἐμὲ μόνον;

— Μόνον σὲ, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου Ἀμείνας (ὁ Θεὸς ἄς εὐλογῆσῃ τὸ ὄνομά της), τῆς ὁποίας τὰς θωπείας μοι ὑπέκλειψεν, ἐνῶ ἤμην παῖς, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου.

— Ἡ σουλτὰν Κίνθα εἶναι τρελλὴ ἀπὸ ἐρωτα διὰ τὸν Ἀβέν-Ἀμάρ, διέκοψεν ἀμέσως ἡ Χαλεβά προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἀγωνιώδους ἀνησυχίας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι ἡ Κίνθα με ἀγαπᾷ;

— Τὸ ἔμαθον εἰς Μεδίαν-Θαχάραν, ὅπου συνειθίζω νὰ κατέρχομαι μετὰ τοῦ Ἀκάθ ἐνίοτε τὴν ἐσπέραν.

— Καὶ τί ἐνδιαφέρει, ἐφώνησα, τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας μου ἐάν με ἀγαπᾷ ἡ σουλτὰν;

— Ἡ Κίνθα, καθὼς λέγουσιν, εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἑβλίς, καὶ γνωρίζει νὰ κάμνῃ φίλτρα ὅπως τρελλαίνει ἀπὸ ἐρωτα τοὺς ἀνδρας.

Ἐγὼ ὑπεμειδίασα ἀκούων τοὺς λόγους τῆς παρθένου.

— Ἐκτός τούτου... ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, ἡ Σαῦδὰ Κίνθα, εἶναι θεσαυρὸς ὠραιότητος. Ὄ! ὀρκισομαι σοὶ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν Κίνθαν.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ ἱερωτάτου Κορανίου. Πῶς σὲ βασανίζει ἡ ζηλοτυπία!

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ ζηλοτυπία παρὰ τὸ ἀγαπητὸν πέκνον τοῦ ἐρωτος; Ναί, ναί, ζηλοτυπία τὸ ὕδωρ τὸ ὅποτον ψιθυρίζει, τὴν ἀηδὸν ἢ τὴν ψάλλει, τὰς αὔρας, αἰτίνας ἀσπάζονται τὸ μέτωπόν σου...

Παρητήρησα τὴν Χαλεβάν εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἀνέλκαμπε πῦρ ἐρωτος ἀπεριοριστοῦ.

— Ἦδη σχεδὸν εἶναι νύξ, εἶπεν ἡ νέα ἀκούεται πλέον ἡ φωνὴ τοῦ μουεθίν (χότζα), ὅστις καλεῖ ἀπὸ τοῦ μυαροῦ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἀθαλά (προσευχή) τῆς ἀλλαχά, καὶ εἶναι ὠρα, ὅπως ἀποσπρῶθῃ.

— Ὄ! οὐχὶ τὴν παρεκάλεσα. Τί θὰ ἀπογίγῃ ὁ ἐρωτευμένος ποιητῆς ἀνευ τῆς με τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς ὠραίας;

— Ἐνθυμήσου ὅτι εἶμαι δούλη Ἑβραίου.

— Ὅστις θὰ πάσῃ νὰ εἶνε κύριός σου ἐντὸς ὀλίγου.

— Ἄς τὸ θελήσῃ ὁ Ἀλλάχ!

— Ποῖος θὰ ἔχω τὴν εὐδαιμονίαν νὰ σοὶ ὀμιλήσω;

— Ἐκἀστὴν χούμαν² εἰς τὸν αὐτὸν

¹ Κίνθα ἀραβιστὴ σημαίνει θεσαυρὸς. Ὅθιαι αἱ σουλτάναι, αἱ πραγματικαὶ αὐτοὶ τοῦ σουλτάνου, αἱ θυγατέρες τῶν ἢ συγγενεῖς, φέρουσι προτρεπόμενον τοῦ ὀνόματος τοῦ Σαῦδα, τὸ ὅποτον σημαίνει κυρία.

² Παρακένυ, ἡμέρα καθ' ἣν οἱ μουσουλμάνοι συναθροίζονται ὅπως προσευχθῶσιν εἰς τὸ εἶμαί ἢ Ἀλχάμα.

τόπον καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ὅθι ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπομένην χούμαν εἰς Μερούαν ὁ ἐκλεκτός τῆς ψυχῆς μου;

— Εὐχαρίστως, δορκάς μου, ἐάν θὰ ἐξηρτᾷ ἀπὸ τὴν θελήσιν μου.

— Τί, δὲν θὰ ἔλθῃς, λέγεις; τίς αἰτία σὲ ἐμποδίζει;

— Αὐριον ἀναχωρῶ ἐκ Κόρδοβας διὰ Σαρακούσταν (Θαραγόθα), ὅπως ἐγχειρίσω ἐν διάταγμα τοῦ Καλφου εἰς τὸν Βαλῆν (διοικητῆς) Ἀβδεραχμάν-μπέν-Μωχαμμέδ.

— Ἀλλὰ... Ὅθι ἐπιστρέψῃς ταχέως; Δὲν θὰ ἀργήσῃς; εἶπεν ἡ ἀπαράμιλλος παρθένος παρατηροῦσά με διὰ τρόπον τῶσον ἐρωτικῶ καὶ ἀθώου ὅσον ἐπαγωγῶ καὶ ἀκατανικήτου.

— Ἄγνοεὶ ἐκείνη, ἦτις εἶναι πῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἐφώνησα, ὅτι ποθῶ μόνον νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ πλεῖρόν της; Δὲν εἶξέυεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὅπως ὁ λέων τὸ δάσος, τὰ ὕδατα ὁ ἰχθύς καὶ τὸ πτηνὸν τὴν ἀτμοσφαιραν;

Καὶ πιζῶν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὴν Χαλεβάν ἀπετύπωσα ἐπὶ τῶν ἐκ βουβινίου χειλέων τῆς φίλημα ἔρωτος, τὸ ὅποτον ἐπανελάβε, φθονοῦσα τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἡ ἠχώ εἰς τὸ ἀπειροῦ τοῦ στερεώματος.

— Μόλις ἐπιστρέψῃς εἰς Κόρδοβαν δὲν θὰ λείψῃς οὐδεμίαν χούμαν κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ἀπὸ τοὺς κήπους;

— Δὲν θὰ λείψω. Ἐγὼ θὰ κατέλθω νὰ σὲ ζητήσω ὅταν ἐπιστρέψω ἐκ Θαραγόθας καὶ θὰ φέρω τὰς ἐκατὸν δόβλας, ὅπως σὲ ἐξαγάγῃ τῆς οἰκίας τοῦ ἔβρατου. Θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω;

— Ὁχι, θέλω νὰ εἰσελθῶ μόνη εἰς τὴν πόλιν θὰ εἶναι καλῆτερον.

Καὶ ἐπαναλαβόντων τὰς ὀρκους μὰς ἀπεχωρίσθημεν, ἡ Χαλεβά διευθύνουσα μοὶ βλέμμα διαπεραστικὸν ἐρωτος, ἐγὼ δὲ παρατηρῶν τὴν Χαλεβάν τεθλιμμένως... Ἄ! ἀόριστον προαίσθημα μοὶ προέλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανεέλθω πλέον οὐδὲ θὰ ἀπελάμβανον τῆς ὑπερανθρώπου καλλονῆς της.

Ἡ προαίσθησίς μου δὲν ἦτο πρὸς δυστυχίαν μου ἀθάσιμος.

Ἐφθασα εἰς Θαραγόθαν· ἐπισκέφθη τὸν βαλῆν, τῷ παρουσιάσά τινος στραφᾶς στίχων τοὺς ὁποίους πρὸς ἐγκώμιον τῆς ὠραίας Χαλεβᾶς εἶχον συνθέσει, καὶ ὁ βαλῆς ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ποιήσεως, μοὶ ἔδωκε τὰς ἐκατὸν δόβλας με τὰς ὁποίας, θεωρῶν ἐμαυτὸν ὡς τὸν εὐτυχίστατον τῶν ἀνθρώπων, ἐπαυθῆθον εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἄλλ' οἶμοι! κατῆλθον εἰς Μερούαν καὶ δὲν εὐρον τὴν Χαλεβάν· παρῆλθε μία χούμαν ἄλλη χούμα καὶ ἡ Χαλεβά δὲν ἐφαινετο. Τίς ἦτο ἡ Χαλεβά; Ποῦ εὐρίσκειτο; Τί εἶχεν ἀπογίγει;

Τότε ἐνεθυμήθην τὸν Ἀκάθ· καὶ μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀπισθεν τοῦ μεγάρου τοῦ Μουγεῖθ.

Ἄλλ' ὁ ἔβρατος εἶχεν ἀποθάνει καὶ οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς, ἐγνώριζε τί περὶ τῆς διαμονῆς τῆς ἐκλεκτῆς τῆς ψυχῆς μου.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἀπαρηγόρητος, σκεπτικός, τεθλιμμένος, περιδιεβάλλον κυνηγῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γουαδαλιβίρ, ὅτε εἶδον τὴν χελιδόνα με τὰς λευκὰς πτε-

ρυγὰς τῆς ὁποίας ἡ πρασίγη ταινία μοὶ ἔλεγε: «Τρέξον, τρέξον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ μάγου καὶ θὰ μάθῃς περὶ τοῦ οὐρί τῶν ἐρώτων σου.»

Ε.

— Σὺ ὅστις γνωρίζεις ἤδη τὴν δυστυχὴ ἱστορίαν μου καὶ με ἐκάλεσες εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιον, εἰπέ μοι ὡ σοφὲ Σαουλαλίπ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀβέν—Ἀμάρ, τί πρόπει νὰ πράξω ὅπως εὐρῶ τὴν Χαλεβάν· καὶ θὰ σοὶ ἐγχειρίσω τὰς ἐκατὸν χρυσᾶς δόβλας, δῶρον τοῦ βαλῆ, καὶ ὅτι κατέχω καὶ ὅτι θὰ κατέχω εἰς τὸ μέλλον· καὶ θὰ σοὶ δώσω τὴν φιλίαν μου καί... Ὄ! εἰπέ μοι ταχέως τίς εἶναι καὶ ποῦ εὐρίσκειται τὸ οὐρί τῶν ἐρώτων μου.

Ὁ Σαουλαλίπ παρητήρησε τὸν ποιητὴν καὶ εἶπεν:

— Ἡ Χαλεβά εἶναι ἡ πριγκίπισσα, θυγάτηρ τοῦ μεγάλου Ἀβδεραχμάν.

— Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀλακίμ; ἐφώνησεν ὄλως τεταραγμένος ὁ ποιητῆς.

— Ναί.

— Μάλιστα Ἀλλάχ! Διατί ἐπέτρεψας ὅπως ὁ ταπεινόςτατος τῶν δούλων σου γνωρίσῃ πῆν με τοὺς κυναυοὺς ὀφθαλμούς κόρην, τὴν ὠραιότεραν τῶν παρθένων τῆς Ἑδέμ; Διατί τὰ σκότη νὰ μὴ παρενθεθῶσι μεταξὺ τῆς πριγκίπισσας τοῦ Μερούαν καὶ τοῦ πτωχοῦ ἐρωτευμένου; Διατί τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς με ἐνεψύχωσε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐρωτος καθ' ἣν συνελήφθη.

— Μὴ βλασφημίαι, διέκοψεν ὁ μάγος. Ὁ Θεὸς εἶναι Δίκαιος καὶ Εὐσπλαγχνός· καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πνευμάτων εὐρίσκειται γεγραμμένον τὸ ὄνομά σου. Ἡ Χαλεβά θὰ εἶναι ἰδική σου.

— Ἰδική μου; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ τὸ μείδιμα τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Ἰδική σου· ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· ὁ εὐνοούμενος τοῦ Ἀλακίμ ἔσται πιστός εἰς τὸν ἐρωτὰ τοῦ μέχρι ὅτου ἐξισωθῇ ἡ πίστις τοῦ πρὸς τὴν ὠραιότητα ἐκείνης, ἦτις εἶναι ψυχῆ τῆς ψυχῆς τοῦ.

— Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ μόνον διὰ τὴν Χαλεβάν στεναίξει, εἶπεν ὁ ποιητῆς.

Παρήλθον στιγμαί τινες.

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ διέμεινε σκεπτικός.

Ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀκριβείας ἐκείνου τὸ ὅποτον πρὸ ὀλίγου τῷ εἶχεν ἀποκαλύψει ὁ Σαουλαλίπ.

Ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ἀμφιβολίας του.

Ἐπὶ τέλους ἐφώνησεν:

— Ἡ Χαλεβά πριγκίπισσα!... Δὲν μοὶ εἶπεν αὐτὴ ἡ ἴδια εἰς τοὺς κήπους τοῦ Μερούαν ὅτι ἦτο δούλη τοῦ ἔβρατου; Ὄ! δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Χαλεβά εἶναι πριγκίπισσα.

Ὁ Σαουλαλίπ δὲν ἀπήνησεν· ἔδραξεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν με κυανὰ φύλλα βιβλὸν καὶ τοποθετῶν αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του ὑπέδειξε τῷ Ἀβέν-Ἀμάρ νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ ποιητῆς ἐπλησίασε τὸ σκαμνίον τοῦ πρὸς τὸ τοῦ μάγου, αὐτὸς δὲ ἐσημείωσε διὰ τῆς ἀκρας τῆς μαγικῆς ράβδου του μίαν τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου.

Τότε ἀνεφάνησαν ἐν τῇ σελίδι μεγάλα γράμματα χρώματος ἐρυθροῦ πυρῶδους, τελείως ἰχνογραφημένα· καὶ ὁ Ἀβέν—Ἀμάρ ὑπὸ τὸ ὄχρον φᾶς τοῦ λύχου ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἐπόμενα:

(Ἐπειτὰ συνέχεται)

RIDER HAGGAR

ΕΚΕΙΝΗ

(ἦτις πρέπει νὰ ἀπακούηται)

Μυθιστορία

(Συνέχεια)

I

Ἡ ἐπὶ σανίδος διάβασις.

Τὴν ἐπιούσαν οἱ ἄλλοι μὰς ἐξύπνησαν πρὸ τῆς ἡοῦς. Ἄμα δὲ ἤλθομεν καλῶς εἰς ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ ἐπλύθημεν εἰς πηγὴν τινά, ἦτις εἰσέτι ἔρρειν ἐντὸς τῆς μαρμαρίνης λεκάνης της, κειμένης εἰς τὸ μέσον τοῦ βορείου τετραγώνου τῆς εὐρείας ἐξωτερικῆς αὐλῆς, εὐρομεν Ἐκείνην ἑτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ἐν ᾧ ὁ γέρον Βιλλαλῆς καὶ οἱ δύο ἄλλοι κατεγίνοντο νὰ συναθροίσωσι τὰς ἀποσκευὰς μὰς.

Ἡ Αἰσά ἦτο κεκαλυμμένη ὡς τὸ σύνθηρος καὶ ὁμοίαιζε τὸ ἀγαλμα τῆς ἀληθείας, ὅπερ εἶχον ἰδεῖ τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν. Παρητήρησα ἐν τούτοις ὅτι ἐφαινετο πολὺ στενωρημένη καὶ δὲν εἶχε τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκείνο, ὅπερ καὶ ὑπὸ τὰ πέπλα της τὴν διεκρίνε πάσης γυναικός· ἀνέβλεψεν ἄμα ἐφάνημεν καὶ μὰς ἔχαίρειτῃ. Ὁ Λέων τὴν ἠρώτησε πῶς εἶχε κοιμηθῆ.

— Κακῶς, Καλλικρατες, κακῶς, εἶπε. Παράδοξα καὶ ἀσχημα ὄνειρα ἐτάραξαν τὸν ὕπνον μου καὶ δὲν γίνωσκω τί σημαίνουσι. Μοὶ φαίνεται ὅτι δυστυχία τις με ἐπαπειλεῖ καὶ ὅμως δύναται ἡ δυστυχία νὰ με θίξῃ;

Ἄπορῶ, ἐξηκολούθησε λέγουσα εἰς ὄλως γυναικείους τόνους, ἂν συνέβαινε ν' ἀποθάνω καὶ σὺ νὰ ζήσῃς, ἂν θὰ με ἐνθυμείσαι.

Ἄραγε θὰ με περιμείνῃς καὶ σὺ, ὡς ἐγὼ σὲ περιέμενα, ἐπὶ τοσαύτας ἐκατονταετηρίδας; Μεθ' ὁ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Λέοντος προσέθηκεν:

— Ἐμπρός, ἄς ἀπέλθωμεν· ἔχομεν νὰ πορευθῶμεν μακρὰν ὁδὸν καὶ πρὶν ἀνατελεῖ ἄλλη ἡμέρα πρέπει νὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν τόπον τῆς ζωῆς.

Μετὰ πέντε δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν εἰς πορείαν· καὶ ἐξηρχόμεθα τῆς ἐρειπωμένης πόλεως.

Ὅταν ἡ πρώτη ἀκτὴ τοῦ ἀναέλλοντος ἡλίου ἐπέσεν ὡς χρυσοῦν βέλος ἐπὶ τῆς σιωπηρᾶς ἐκείνης ἐρημίας, εὐρισκόμεθα ἐξώθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ ρίψαντες τελευταίον βλέμμα ἐπ' αὐτῆς διήλθομεν εἰς τὴν ἀντίπεραν πεδιάδα. Ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μελαγχολία τῆς Ἀισᾶς παρήρητο, μέχρις οὐ περὶ τὴν μεσημβρίαν εὐρίσκειτο εἰς τὴν ρυσηκὴν αὐτῆς κατάστασιν. Τότε μειδιῶσα ἀπέδωκεν ἀπάσας τὰς ἀνησυχίας της, τῆς παρελθούσης νυ-

κτός, εἰς τὰς ἐντυπώσεις, ἄς τῇ προῦξείνησιν τὸ μέρος ἐν ᾧ εἶχε κοιμηθῆ.

— Οἱ ἄ

είδος χάνδακος, ήτις μάς απέκρυπτε πρὸς τοὺς τυχόν κάτωθεν μας εὐρισκομένους θεατάς. Ἡ ἄτραπος αὕτη ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πενήκοντα ἢ ἐξήκοντα βήματα τέλος δὲ ἐχάθη ἐντὸς σπηλαίου φυσικοῦ συμπίπτουτος εἰς ὀρθὴν γωνίαν μετ' αὐτῆς. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐν λόγῳ σπηλαίου ἡ Αἰσά ἐστὶν καὶ μάς διέταξε νὰ ἀνάψωμεν τὰς λυχνίας μας. Τοῦτο ἀμέσως ἐγένετο καὶ αὕτη μὲν ἐλάθε τὴν μίαν ἐγὼ δὲ ἐκράτησα τὴν ἄλλην.

Τότε ἤρξατο νὰ προχωρῇ μετὰ προφυλάξεως διότι τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου ἦτο πλήρες ὀπῶν καὶ ἀνομαλιώτατον καὶ ἐτρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ θραύσωμεν καμμίαν τῶν κηρῶν μας.

Ἐπιρριπατήσαμεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου δὲ θὰ εἶχε μήκος τετάρτου μιλίου. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον ἀλλ' ἐνῶ προσεπάθουν νὰ διαπεράσω τὴν σκοτίαν διὰ τοῦ βλέμματος, αἰφνιδίον πνεύματος ἀνέμου ἐφύσησε καὶ ἔβουσε καὶ τὰς δύο λυχνίας μας.

Ἡ Αἰσά μάς ἐκάλεσε προσπορευέτω ὀλιγον ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ἐπεύσαμεν πλησίον τῆς. Ἐνώπιόν μας εὐρίσκειτο μέγα χάσμα, ἐπὶ τοῦ μελανοῦ βράχου, τὶς οἶδε πρὸ πόσων αἰῶνων γεγόμενον ἐξ ὑπαιστειώδους τινὸς ἐκρήξεως. Ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης σκοτίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνωμεν τὸ πλάτος τοῦ χάσματος ὀρισμένως, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο πολὺ μέγα.

Ἰδοὺ τὸ μέρος ἐνθα πρέπει νὰ διέλθωμεν εἰπὼν Ἐκείνη. Προσέξτε μὴ καλισθῆτε καὶ ἀπολίσητε τὴν ἰσοροπίαν, ἢ μὴ ὁ σφοδρῶς πνέων ἄνεμος σὰς παρασύρει. Τὸ κάτωθεν ἡμῶν βράθρον δὲν ἔχει πυθμένα. Προσοχή!

Ταῦτα λέγουσα ἤρξατο νὰ βαδίξῃ ἐπὶ στενῆς γλώσσης ἐκτεινομένης ἀποτόμως πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος. Μετ' αὐτὴν ἐβάδιζον ἐγὼ μετ' ἐμὲ ὁ Ἰώβ κομίζων μετὰ κόπου τὴν σανίδα τοῦ καὶ τελευταίου ἤρχετο ὁ Λέων. Ἦτο ἄξιον θαύμασμου νὰ βλέπῃ τις τὴν ἀλλόκοτον γυναικα προχωροῦσαν τὸσον ἀφόβως ἐπὶ τῆς κινδυνωδέστατης ὁδοῦ τῆς. Ἐγὼ ἐν τούτοις ἔμα προύχθησα ὀλίγον σκεφθεὶς τί θάμοι συνέβαιναν ἂν ἔχανα ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὴν ἰσοροπίαν, ἔπειτα εἰς τὰ γόνατα καὶ ἤρχισα νὰ προβαίω εἰς τὰ τέσσαρα τὸ αὐτὸ ἐπράξαν καὶ οἱ δύο ἄλλοι. Ἄλλ' ἡ Αἰσά δὲν κατεδέχθη νὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι.

Ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ κλίνουσα ὀλίγον ἐνεκα τοῦ πνέοντος ἀνέμου χωρὶς νὰ φανῇ διαστάζουσα ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας προέβημεν κατὰ εἰκοσάδα βημάτων ἐπὶ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης γεφύρας, ἥτις ἤδη ἤρξατο νὰ καθίσταται στενοτάτη. Αἰφνης φοβερὰ πνοὴ ἀνέμου ἐπῆλθε συρίζουσα ἐπὶ τῶν περὶ ἡμᾶς βράχων. Εἶδον τὴν Αἰσάν κλίνουσαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἄνεμος εἰσῆλθε κάτωθεν τοῦ μελανοῦ μανδύου τῆς καὶ τὸν ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτῆς μετ' ὀλίγον δὲ τὸν εἶδον ἱπτάμενον καὶ πλαταγίζοντα ἐφ' ὅσον ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω ὡς τραυματισθὲν πτηνόν. Ἐξηκολούθησεν ἔτι ὀλίγον νὰ φέρεται ἐπὶ τῶν πετεργῶν τοῦ ἀνέμου μέχρις

οὐ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν κάτωθεν ἡμῶν σκοτίαν. Ἡ θεία μας ἦτο φοβερὰ εὐρισκόμεθα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ χάους ἐπὶ στενῆς προεκτάσεως βράχου κλονιζομένου, ὡς τις δόναξ. Τὶ βάθος ὑπῆρχε κάτωθεν μας; Καὶ πῶς νὰ κρίνῃ τις, ἀφοῦ μόνον τὸ μέλαν σκότος ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν αὐξάνον καὶ καθιστάμενον μελανώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ πέπλου τῆς νυκτός; Ἄνωθεν ἡμῶν ἐφαίνοντο οἱ αἰωρημένοι βράχοι εἰς μέγα ὕψος καὶ μόνον μίαν κυανὴ γραμμὴ οὐρανοῦ εἰς ἀπροσδιόριστον ἀπ' ἡμῶν ἀπόστασιν.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀνέκραξεν Ἐκείνη, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ ἐμπροσθεν ἡμῶν ὡς τὸ πνεῦμα φερόμενον ἐπὶ τῆς καταγιγίδος. Ἐμπρός, ἢ θὰ πείσητε καὶ θὰ κατακερματισθῆτε. Κρατεῖτε τοὺς ὀφθαλμούς σας προσηλωμένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κρατεῖτε καλῶς τὸν βράχον. Ὑπηκούσαμεν καὶ πειθίμως ἐξηκολούθησαμεν νὰ ἐρωπιωμεν ἐπὶ τῆς σειομένης ὁδοῦ μὴς ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἄνεμος εὐρίζε καὶ ἐμυκάτο ἐν ὅσῳ τὴν ἔσειε.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας ταύτης, ἥτις ἦτο πλάξ ἴση μὲ μικρὰν τράπεζαν κλονιζομένη ὡς ἂν ἐμελλε νὰ πείσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἐξηπλώθημεν εὐτυχῶς πρηγῆς καὶ ἐνηγκαλισθῆμεν τὴν πλάκα ταύτην, ἐν ᾧ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσα νὰ κλινῇ κατὰ τοῦ μαινομένου ἀνέμου καὶ ἀδιαφοροῦσα διὰ τὸ κάτωθεν αὐτῆς χάος ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξεν ἐμπροσθεν τῆς. Τότε ἐνοήσαμεν τὸν προορισμὸν τῆς στενῆς σανίδος, ἣν ἐγὼ καὶ ὁ Ἰώβ εἶχομεν ἐναλλάξ εὐρεῖσθαι ἐντὸς μας. Πρὸ ἡμῶν ὑπῆρχε χάσμα πέραν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν διότι ἡ σκοτία εἶχε πλέον καταστῆ ψηλαφίτη.

— Πρέπει νὰ περιμενῶμεν ὀλίγον... Δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ γείνη φῶς εἶπεν ἡ Αἰσά. Δὲν ἠδυνάθηκα νὰ ἐνοήσω τί ἐσημαίνουν οἱ λόγοι τῆς, διότι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ φῶς εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην θέσιν; Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐσκηπτόμην ταῦτα μίαν ἀκτίς τοῦ δυνάτοντος ἡλίου διεσέδυσε καὶ ἐφώτισε τὸν βράχον ἐφ' οὗ ἱστάμεθα. Πῶς εἰσῆλθεν ἄγνωστος ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε κάπου ὀπί τῆς, ἣν δὲν μάς ἄφινε τὸ σκότος νὰ διακρίνωμεν καὶ ἐξ αὐτῆς εἰσῆλθε τὸ φῶς.

Ἀπέναντι μάς ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου ὕψουτο μόνιμος βράχος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκεῖτο πλάξ δώδεκα τετραγωνικῶν ποδῶν περίπου. — Ταχέως! εἶπεν ἡ Αἰσά. Τὴν σανίδα... πρέπει νὰ διέλθωμεν πρὶν φύγῃ τὸ φῶς. — Ὡ Παναγία μου, εἶπεν ὁ Ἰώβ, ἐνῶ μοι ἔδιδε τὴν σανίδα, δὲν ἔχει βέβαια σκοπόν νὰ μάς κλινῇ νὰ περάσωμεν ἀπὸ πάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν σανίδα...

— Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ γείνη, εἶπον, καίτοι δὲν μοι ἤρσκει περισσότερον παρὰ εἰς τὸν Ἰώβ ἡ ἰδέα. Ἐδῶκα τὴν σανίδα πρὸς τὴν Αἰσάν, ἥτις τὴν ἐτοποθέτησεν οὕτως ὥστε τὸ ἐν αὐτῆς ἄκρον ἔπεισε ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλάκῃ καὶ τὸ ἔτερον ἔμεινε ἐπὶ τῆς σειομένης γεφύρας μας. Εἶπα θεῖσα τὸν ποδᾶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἵνα τὴν ἐμποδίσῃ νὰ γείνη ἀνάρπαστος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐστράφη πρὸς με καὶ εἶπεν:

— Ἄφ' οὗτου διῆλθον διὰ τελευταίαν φο-

ρὰν τὸ μέρος τοῦτο, παρατηρῶ δὲ ἡ θεία ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ πλάξ, ἔχει ἐξυθνεῖ καὶ αὕτη σαλεύεται. Ὅστε θὰ διέλθω πρῶτη ἵνα ἴδω ἂν ὑπάρχῃ ἀσφάλεια... Μὴ φοβοῦ, οὐδὲν δυστυχημα δύναται νὰ συμβῆ εἰς ἐμὲ.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ διελθούσα ἀντίπεραν ἔστη ἐπὶ τῆς ἀληθῆς σαλευομένης πλάκῃς.

— Φοβεῖσαι λοιπόν; Ἄν φοβεῖσαι ἄφες τὸν Καλλικράτην νὰ διέλθῃ πρῶτος. — Εἶναι κάλλιον νὰ πείσῃ τις εἰς δέκα βάραιρα παρὰ νὰ γείνη γελοῖος ἐνώπιον γυναικός. Ὅστε συναθροίσας ὀλόκληρον τὸ θάρρος μου, ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ βάρους μου καμπτομένης σανίδος.

Εἶνε ἀπερίγραπτον τὸ πῶς ἠσθάνθη κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμᾶς, καθ' ἃς ἔμεινα ἐπ' αὐτῆς. Ἐξελίσθη, ἐνόμισα ὅτι ἐμελλον νὰ πέσω ἀλλὰ τέλος εὐρέθη, δὲν γνωρίζω πῶς, ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλάκῃς, ἥτις ἠγέρθη καὶ κατέπεσεν ὀλίγον ὑποχωροῦσα εἰς τὸ βάρος μου. Τοῦτο μόνον ἐνθυμούμαι, ὅτι πρῶτη μου φροντίς ἦτο νὰ εὐχαριστήσω τὴν θεῖαν πρόνοιαν διὰ τὴν σωτηρίαν μου μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Μετ' ἐμὲ διῆλθον ὁ Λέων, ὁστις καίτοι πεφοβισμένος ὡς ἐγὼ, κατώρθωσε νὰ διέλθῃ τὴν σανίδα ὡς σχοινοβάτης. Ἡ Αἰσά ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ἵνα λάβῃ τὴν ἰδικὴν του καὶ τὴν ἤκουσα ψιθυρίζουσαν.

— Εὐγε, εὐγε! Τὸ ἄρχατον, ἑλληνικὸν πνεῦμα ζῆ εἰσέει ἐντὸς σου! Δὲν ἔμεινε πλέον ἢ ὁ Ἰώβ, ὅστις πλησιάζας ἔρπων τὴν σανίδα καὶ ἀναλθῶν εἰς τὰ τέσσαρα ἐπ' αὐτῆς ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπιδίῳ.

— Δὲν ἠμπορῶ, κύριε, δὲν ἠμπορῶ. Ὅσα πέσω μέσα ε' αὐτὸ τὸ χάος. — Πρέπει, Ἰώβ. Ἄλλως τε εἶναι ἐυκολώτατον; εἶπον τοῦτο ἵνα τὸν ἐνθαρρύνω διότι δὲν ἦτο διόλου εὐκολὸς ἡ ἐπιχείρησις.

— Δὲν ἠμπορῶ, κύριε. Ἀληθεῖα δὲν ἠμπορῶ! — Ἡ ἄς ἔλθῃ ταχέως, ὁ ἀνθρώπος σας, εἶπεν ἡ Αἰσά ἡ ἄς μείνη καὶ ἄς ἀπολεσθῇ ὅπου εὐρίσκειται. Βλέπετε τὸ φῶς χάνεται! Ἐν μῆξ στιγμή θὰ εὐρισκώμεθα ἐν τῷ σκότει.

Παρατήρησα καὶ εἶδον ὅτι εἶχε δίκαιον. — Ἄν μείνησ ὅπου εὐρίσκεισαι, Ἰώβ, θὰ ἀποθάνῃς μόνος ἐκ τοῦ φόβου σου. Τὸ φῶς χάνεται. — Ἐλθέ, Ἰώβ, ἀνέκραξεν ὁ Λέων. Εἶνε πολὺ εὐκολον...

Τότε ὁ Ἰώβ πεισθεὶς ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς σανίδος ὡς ἐπὶ ἵππου καὶ ἤρξατο διὰ μικρῶν τιναγμῶν νὰ προχωρῇ οὕτω, σείων κατὰ τρόπον τρομακτικόν τὴν πλάκα ἐφ' ἧς ἱστάμεθα. Εἰς ἐκάστην στιγμήν ἐνόμιζον ὅτι ἐμελλε ν' ἀνατραπῇ καὶ νὰ πέσωμεν ἅπαντες ἐντὸς τῆς ἀβύσσου. Πλὴν ὡς ἂν μὴ ἤρκει τοῦτο, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου

αἰφνης ἐχάθη καὶ εὐρέθημεν καὶ πάλιν ἐν τῇ σκοτίᾳ. — Ἐλθέ, Ἰώβ, δι' ὄνομα Θεοῦ. Ἐλθ, ἀνέκραξεν περίτρομος, διότι ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς ἱστάμεθα ἤρξατο νὰ κλονίζηται ὡς ἐκ τῶν βλαβῶν κινήσεων τοῦ Ἰώβ τὸσον δυνατὰ, ὥστε ἀπέβαινε δυσκολώτατον νὰ ἱσταται εἰς ἐπ' αὐτῆς.

— Ἀπητήσου με, Θεέ μου, ἀπήτησεν ὁ Ἰώβ ἐκ τῆς σκοτίας. Ἡ σανίδα γλυστρά! Καὶ ἤκουα αὐτὸν ἀγωνιζόμενον παραφώρως ἐπ' αὐτῆς. Αἰφνης ἡ τεταμένη χεῖρ μου ἀπήνησεν τὴν ἰδικήν του καὶ ἀρπάσας αὐτὴν ἤρχισα νὰ τὸν σύρω δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου. Ὡ πῶς ἔσπρα! Χάρης εἰς τὴν πρόνοιαν, ἣν ἡ πρόνοια εὐρησθητὴ νὰ μοι δώσῃ ὁ Ἰώβ ἐντὸς ὀλίγου ἐκεῖτο ἀσθμαίνων ἐπὶ τοῦ βράχου πλησίον μου. Ἄλλ' ἡ σάνις; Τὴν ἤκουσα πίπτουσαν καὶ κρουομένην ἐπὶ τῶν βράχων, μέχρις οὐ ὁ κρότος ἐχάθη ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.

— Μεγάλε Θεέ! ἀνέκραξα. Πῶς θὰ δυνήθωμεν νὰ ἐπανάθωμεν; — Δὲν γνωρίζω ἀπήτησεν ὁ Λέων ἐκ τοῦ σκότους. Ἄρκοῦσι τὰ πρὸ ἡμῶν δεξιὰ τῆς σήμερον χωρὶς νὰ σκεπτόμεθα περὶ τῶν τῆς αὔριον.

Ἡ Αἰσά εἰς ταῦτα δὲν ἔδωκε προσοχὴν ἀλλὰ μὲ προσεκάλεσε νὰ λάβω τὴν χεῖρα της καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. — (Ἐπίται συνέχισα)

ΨΗΦΙΔΩΤΟΝ

Ἡ ἀληθὴς εὐτυχία στοιχεῖ ὀλίγον· εἶναι ἀκριβὴ, δὲν εἶνε καλῆς ποιότητος.

Σταυροβρίανθος.

Ἡ ἀνατροφή σύγκειται ἐκ τοῦ ὅτι δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ μὴ εἴπῃ: ἐκ τῆς σιγῆς καὶ τῶν γνώσεων.

Joubert.

Ἡ ἐλπίς εἶνε ὁ πλοῦτος τῶν δυστυχῶν.

Αἱ φυσικαὶ παθῆσις προσκολλῶσιν ἡμᾶς ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν ζωὴν αἰ ἡθικαί, τούναντιον, μάς ἀποσπῶσιν ἐξ αὐτῆς.

Ἐπιδαρόλ.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, ὅσον προσεγγίξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν τὸ ἀντικείμενον, τὸσον μεγεθύνεται. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, γυναῖκες ἰδίως, οἵτινες ὅσον πλησιάζουσιν τὸσον... μικρύνονται.

Με

Ἡ φίλις εἶνε ἡ ἀνάπαυσις αὐτῆς.

Ἄφρονος εἶνε ἡ κίνησις τῆς γυναικείας μηχανῆς.

Με

Αἱ γυναῖκες ἐφαρμόζουσι θαυμαστικὸν σύνταγμα ἐν τῷ γάμῳ. Βασίλευσιν, ἔχουσιν τὸν σύζυγον ὡς ὑπεύθυνον ὑπουργόν!

Με

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Μεταξὺ τῶν μεγάλων εὐρημάτων τοῦ ἔθνους δέον νὰ συγκαταλέγηται τὸ ἀπὸ τοῦ εὐλογομένου ὁ πρὸ τινος ἀποβιώσας ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ Θεσσαλῆς Πανακτῆς Βασσάνης, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν στόλου 5.000.000 δραχμῶν, ἥτοι ἀπᾶσαν σχεδὸν τὴν περιουσίαν του. — Τὸ θεωρητικὸν Σπέτσιον ἐπισκευασθὲν ἐντελῶς ἐν Τυλωῖν διετάχθη νὰ καταπεύσῃ εἰς Πειραιᾶ. — Ἀπυρορῆθῃ ἡ ἀνάρτησις σημαίων ἐθνικῶν εἰς κεραιὰ καὶ λέσχα καὶ ἡ ἀνάκρουσις τοῦ βασιλικῆς ὕμνου ἐν τοῖς ὠδικοῖς κεραιαῖς, ἀνευ εἰδικῆς ἀδείας. — Σεισμὸς ἰσχυρότατος ἐγένετο ἐν Πάτρασι τῆ 2 π. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. — Τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱατρικῆς ἐταιρείας, ἐξελέγη πρόεδρος καὶ αὐτὸς ὁ κ. Βουσακῆς, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἄντ. Καλλιθέωκας, γραμματεὺς ὁ κ. Σωκρ. Τσάκωνας, ταμίας ὁ κ. Τιμ. Λούης καὶ ἐφοροὶ τῆς Βιβλιοθήκης ὁ κ. Σπ. Κανελῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἐπεκύρωσε τὰς ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Κρήτης Μαχμούτ πασᾶ προταθείσας μεταρρυθμίσεις τοῦ ὄργανοῦ τῶν ἐν Κρήτῃ δικαστηρίων. — Ἐξ Ὀδησοῦ τηλεγραφεῖται, ὅτι καταργηθήσεται κατὰ τὸ ἔαρ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐξαγωγῆς τῶν Ῥωσικῶν σιτηρῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς Ἐπιστημονικῆς ἐταιρείας τοῦ Βερολίνου, ὁ κ. Τσάλλερ ἀνεγνώ ἀνέκδοτον του πραγματείας περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Πλάτωνος πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ φιλοσόφους.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἐν Παρισίῳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν, ὁ γνωστὸς βυζαντινολόγος καὶ βιογράφος τοῦ Νικηφόρου Φωκά κ. Σχουμβέργερ ἐπέδειξε φωτογραφίαν ἐπιφαντικῆς πλάκῃς τοῦ Β' αἰῶνος, ἐκτεθειμένη ἐν τινὶ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου (καὶ φυγαδεύσας εἰς τὸ ἐξωτερικόν!) ἐφ' ἧς δι' ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης εἰκονίζεται ἐγγεγραμμένη μετ' ἄλλων χριστιανικῶν εἰκόνων ἡ προτομὴ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σ' πατρὸς τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἡλικίᾳ 21 ἐτῶν. — Ὁ κ. Βούριαν μέλος τῆς ἐν Καίρῳ Γαλλικῆς σχολῆς ἀνεκάλυψε σπουδαίωτατον ἀπόσπασμα τοῦ Βιβλίου τοῦ Ἐρωδῆ περιχρῶν τὰ τριάκοντα τρία πρῶτα αὐτοῦ κεφάλαια. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο δημοσιευθήσεται προσεχῶς ἐν τῇ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς ἐκδομένῃ Ἐπιθεωρήσει.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Κατὰ τινε στατιστικὴν αὐθεντικὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀσίᾳ κατοίκων θὰ ἀνέλθῃ κατὰ τὴν προσεχῆ ἀπογραφὴν εἰς 826 εκατομ. Ἡ δὲ Εὐρώπη, ἥτις ἔχει πληθυσμὸν 357,379.000 ψυχῶν, κατὰ πολὺ θὰ ὑπολείπεται καὶ τοῦ ἡμισῆος τῆς Ἀσίας, ἥτοι τοῦ Ὀδρανίου Κράτους.

Πειράματα τηλεφωνίας μεγάλου διαφέροντος ἐγένοντο ἐσχάτως μεταξύ Παρισίων καὶ Λονδίνου διὰ συσκευῆς νεωστὶ ἐφευρεθείσης ὑπὸ τοῦ Γάλλου Μερκαδέ, διευθυντοῦ τῆς Πολυτεχνικῆς σχολῆς. Ὁ ἐπιστήμιον

οὗτος, καταγεγόμενος εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ τηλεφώνου, ἀπέδειξεν ὅτι αἱ οὐσιώδεις ἰδιότητες αὐτοῦ, τ. ἢ ἡ ἔντασις καὶ ἡ εὐκρίνεσις τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν παραγόμενων τῆν φωνῶν δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἀπολύτων διαστάσεων τῶν τηλεφώνων, ἀλλ' ἐκ τῆς ὀρθῆς ἀναλογίας τῶν ἀκολουθούτων στοιχείων: τῆς ἐντάσεως τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου, τῆς διαμέτρου τοῦ διαφράγματος καὶ τῆς καχύφνης αὐτοῦ. Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς ὀρμώμενος ὁ Μερκαδέ κατεσκεύασε τηλεφώνον βάρους ὀλίγου τέρου τῶν 50 γράμμ., ἐνῶ τὸ συνήθες τῶν νῦν ἐν χρῆσιν εἶνε 400 γράμμ., καὶ διάμετρον ἔχον 3 ὑπεκατομέτρων. Τοῦτο δὲ τὸ τηλεφώνον ἀπεδείχθη διὰ πειραμάτων εἰς ἀπόστασιν 75 χιλιομέτρων, ἔπειτα δὲ 800 καὶ τέλος μεταξύ Παρισίων καὶ Λονδίνου ὑπερόχον τῶν συνήθων κατὰ τὴν καθαρότητα τῆς φωνῆς. Ἡ μέγιστη ὁμῶς αὕτη σπουδαίτης εἶνε ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη πλέον ὁ ἀνταποκρινόμενος δι' αὐτοῦ νὰ κρατῇ μετὰ τὰς χεῖρας παρὰ τὰ ὠτα τοῦ ἀκουσθῆτος. Ὁ νέος οὗτος τρόπος τῆς συσκευῆς δίδει εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα τοῦ διηλεφώνου. Διὰ δημοσιογράφους, τραπέζιτας, ἐμπόρους, βιομηχανούς κτλ. οἵτινες ἀκούοντες ἀνάγκη εἶνε συγχρόνως νὰ λαμβάνωσι καὶ σημαίους, τὸ νέον τηλεφώνον παρέχει μεγάλας ὑπηρεσίας. Μέχρι τοῦδε πρὸς ἐπιτυχίαν τοιοῦτου σκοποῦ εἶχον εἰσαγάγει τηλεφῶνα ἐν εἰδῇ κρᾶνους, βαρῦτατα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πιέζοντα ὡς μεταλλικὸς πῖλος. Ἡ νέα ἐφεύρεσις καταλλάσσει τὸ φορτικὸν τοῦτο μέσον καὶ καθιστᾷ εὐχερτέραν τὴν χρῆσιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ τηλεφώνου.

Ἐν Ἰνδοστᾶν οἱ γάμοι τελοῦνται ἀπολύστατα καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἔρωσ μεταξύ τῶν νυμφίων. Αἱ προετοιμασίαι γίνονται ὑπὸ τῶν φίλων ἢ τῶν συγγενῶν τῶν νυμφευομένων. Πολλάκις δὲ ὁ γάμος καὶ ἡ νύμφη βλέπουσι διὰ πρῶτην φορὰν ἀλλήλους κατὰ τὴν τελετήν. Ἡ μνηστὴ χαριέντως πηδᾷ πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς καὶ κάθηται παραπλευρῶς αὐτοῦ. Ὁ ἱερεὺς εἶτα κομίζει τὸ κρᾶσπιδον τοῦ πέπλου τῆς νύμφης πρὸς τὸ σάλιον τοῦ γάμβρου καὶ... εἶνε πλέον νυμφευμένοι!

Ὁ κ. Φορσάθ Μάζωρ συνεπλήρωσε τὰς μελέτας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς περιγραφῆς τῶν σπονδυλωτῶν ζώων τῆς μεσοκαίου ἔποχης τῆς νήσου Σάμου, περὶ ὧν εἶχε ποιήσει τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀνακρινώσεις ἐν ἔτει 1880. Αἱ ἀλλογαὶ αὐτοῦ ἐκπολυτάθησαν ἕκαστος, τὰ δὲ πλείστα τῶν μαστοφόρων τῆς Σάμου εἰσι τὰ αὐτὰ τῶν ἐν Πικερμῇ εὐρεθέντων, ἅτινα ἐγένοντο ἀντικείμενον τῶν τόσων σπουδαίων μελετῶν τοῦ κ. Κορδῆ. Ὁ ἐπόμεινος δὲ κατάλογος δίδωσιν ἰδέαν τῆς περιεχομένης μεσοκαίου περιγραφῆς τῆς Σάμου. Σαρκοδόρα, δέκα εἰδῶν. Αἰγαγοροειδῆ, δεκαπέντε εἰδῶν. Ὄλορικὰ δύο εἰδῶν. Καμηλοπαρδαλοειδῆ, τριῶν εἰδῶν. Προβοστοειδῆ, δύο εἰδῶν. Ἰπποειδῆ, ἐνὸς εἰδῶν. Πανοκρατοειδῆ, δύο εἰδῶν. Προβοστοειδῆ, τριῶν εἰδ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε. Α. Ε. Λυγούριον, Μαρτ. Τ. και Στ. Β. Μύκωνον, Χαρ. Στρ. Δαδίου. Ένεγράφητε το φύλλον έσάλη. Συνδρ. Έλήθησαν. — Μίμω. Η άπάντησις είνε: α' Αρχιλοχον πατρίω φρονίσαστε να μάθητε την σημασίαν. Άλ. Έλατρεύετο άλλοτε ή Αφροδίτη μέ... γένεια. Μή είσθε και σεις Αφροδίτη πωγωνόφοροι; — Λουκούμη. Συρον. Θα έγγράφωμεν άνω ύμω αλλά έπροτιμήσαμεν να σας καλέσωμεν ούτω, όπως έννοήσητε ότι προς υμάς άποτεινόμεθα. Έυχαριστούμεν διά την γλυκυτάτην άποστολήν, αλλά παρακαλούμεν ν' άποκαλυφθήτε, διότι άλλως... θα έμμεθα ύπόχρεοι προς πάντας τους συμπολίτας σας. — Παύλ. Ακατάλληλον. — Γ. Α. Κέρκυραν, Αικατ. Ζ. Παρισίους, Ι. Α. Π. Κέρκυραν. Έλήθησαν. Έυχαριστούμεν. —

Έκ. Πόρον...

—Ι. Ε. Σολλος=έμμετρον σκόμα· έξ ου και σιλλογράφοι. Η δέ κρσις; θα σας άπεκρινόμεθα λατινιστί, αν δεν είχαμε πρόχειρον άρχαιστί ότι έγγραψε Φώτιος περί των Κατά Δεσλοκπηνη και Κλειτοφωνα του Άχιλλέως Τατίου: «Τό λαν υπέραισχρον και άκάθαρτον των έννοιών, όπερ φαυλλεί την τού γεγραφός γνώμην και σπουδήν και τοις έθελουσιν άναγινώσκειν ποιεΐται κατάπτυστον την άνάγνωσιν και φευκτην...»

— Δ η μ. Σ. Σ μύρην. Έυχαριστούμεν και άντιυχόμεθα.—Φ. Π. Αν ό Σωκράτης μετέβαινε εις τό θέατρον σπανιώτατα, ίδια δέ ότε έδιδάσκοντα έργα του Έυριπίδου, έκείνος ήτο Σωκράτης.—Κ ό σ μ ω. Αν άνεγινώσκατε ή σεις ή τό καταγγελλόμενον φύλλον τόν Κοραήν θα έδελπάτε τι είπε πρό τώσων έτών περί έφημερίων: «Ο Γραικος άναγνώστης δέν έχει χρεία να μάθη ποτε κοιμώνται και ποτε έξυπνίζονται οι ήγεμόνες της Εύρώπης, ποτε υπάγουσιν εις τό θέατρον, ή εις τό κυνήγιον, ή ποτε συγκροτούν χορούς και συμπόσια. Οτι μάλιστα συμφέρει εις αυτόν να ήεύρη είνε αι καλαι πράξεις των καλών ήγεμόνων».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ Έξεδόθησαν

Φιλολογικά σκαλαθύρματα συνταχθέντα υπό Γεωργίου Δ. Τηχίδου.

Πäs έγγραφόμενος νέος συνδρομητής, επί τώ άπαραβάτω όρω της προπληρωμής, ή άνανεών την συνδρομήν του μέχρι της 31 Ιανουαρίου, είτε δι' έμβάσματος του άντιτίμου, είτε δι' άποστολής προς ήμάς σημειώσεως ένός τών γνωστών άντάποκριτών μας, ότι έπλήρωσεν αύτώ,

ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΩΡΕΑΝ

Η την Ιστορίαν της Μουσικής, τό μοναδικόν παρ' ήμιν και πλήρες ώραιών εικώνων σύγγραμμα του Λακροά, κατ' ά μετάφρασιν της κ. Αθηνής Σερεμέτη, ούτινος ή α' έκδοσις έξηντάβητα προς όρ. 10 τό άντίτιμον.

Η θεωρείται ώς προπληρώσας συνδρομητής εις τό άγγελλόμενον και προσεχώς έκδοδόμενον υπό της δεσποινίδος Άριάδνης Μ. Δαμβέρην σύγγραμμα

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Όπερ, ώς έκ του όνόματός του διηλοΐται, περιλαμβάνει όλους τους κανόνες της λεπτής άγωγής και συμπεριφοράς ουχι έξ άπλής μετάφρασεως των έν ξένοις τόποις έπικρατουσών συνθηκών της έθιμοταξίας, αλλά έκ μελέτης και συγκρίσεως και έκλογής των έλληνικών ήθών και έθίμων, συνδυαζομένων προς τά υπό του πολιτισμού επιβαλλόμενα. Τό σύγγραμμα τούτο θα έκδοθ' εις 5 τεύχη, ών έκαστον θα τιμ'αται δραχμής, τό δέ όλον όρ. 5.

Ούτω οι έγγραφόμενοι ή άνανεούντες την συνδρομήν των διά τό 1892 λαμβάνουσιν όπισω τό ήμισυ αύτης.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ Σ' εν Άλεξανδρεία και Καΐρω

Αναδέχεται την έτέλεσιν πάσης χρηματιστικής και έμποροπραγματικής επιχείρησης υπό συμπερωτάτους όρους. — Προεξοφλεί και είσπράττει έπιταγάς και τοκομερίδια έπιτοπίως, εν τώ έσωτερικώ και τή άλλοδαπή. — Έκδίδει έπιταγάς και συναλλάγματα μικρών και μεγάλων ποσών διά τό έσωτερικόν της Αιγύπτου, διά την Εύρώπην, Τουρκίαν και Ελλάδα. — Έκτελεί πάσαν παραγγελίαν επί ελληνικών χρωγράφων, κάμνει προκαταβολάς επί αυτών, και πωλεί λαχειοφόρους όρολογιάς της Έθνικής Τραπέζης τής Ελλάδος με μηνιαίας δόσεις και επί έτησίω τόκω 6—8 ο/ο — Κάμνει προκαταβολάς επί βαμβακίων και άλλων έμπορευμάτων, και αναδέχεται την άγοραπωλησίαν αυτών έπιτοπίως και εν Αγγλίαι.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Καθηγητής έχων διαθεσίμους ώρας τινάς, αναλαμβάνει την διδασκαλίαν της Αγγλικής εν βραχεί διαστήματι και με συγκαταβατικά σγχετικώς διδασκ'α. Η α' Εβδομάς συνιστά αυτόν δια την καλήν και πρακτικήν αυτού μέθοδον.

Δεσφύοντες Όδός Πινακωτών 39

ΕΤΟΣ ΕΤΟΣ ΕΤΟΣ ΕΤΟΣ

Τό νέον πλήρες κομφοστάτων είδών ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΑΥΤΟΣ» ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΑΦΤΟΠΟΓΛΟΥ (Όδός Σταδίου)

Συνιστάται τοις π'ασι ως μοναδικόν διά την κομψότητα, σφερεότητα, εθηνίαν.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ

15—Όδός Καπνικαρέας—15

Τοποθετήσεις ηλεκτρικών κωδώνων, τηλεφώνων, τηλεγράφων, αλεξικεραύλων κλπ.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ έπιστημονικών και ιατρικών εργαλείων.

ΠΩΛΗΣΙΣ διαφόρων όλιών των εργαλείων.

L'ARGUS DE LA PRESSE

Voulez-vous être informé avec exactitude et rapidité de tout ce qui s'imprime dans les Journaux et Revues français et étrangers sur un sujet un fait, ou une personnalité quelconque? — Adressez-vous, 157, rue Montmartre, à l'Argus de la presse, A. CHERIE, Directeur; Paris. — Depuis 10 ans, l'Argus, a fourni à ses abonnés plus de deux millions d'extraits de journaux sur n'importe quel sujet.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

Όδός Σοφοκλείους

ΔΕΝΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΩΣ ΧΡΥΣΟΝΟΝΤΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Κατασκευάζονται και πωλούνται κατάστιχα παντός είδους έράμιλλα των άγλοαμερικανικών κατά την ποιότητα και σφερεότητα, αλλά πολυτότων έρθηνότερα.

REVUE POLITIQUE ET LITTERAIRE REVUE BLEUE Paraissant le Samedi Six mois 20 fr. Un an 35 PARIS 111. Bd. St Germain 111.

PETRAS & Cie Commission Representation EXPORTATION des TAPIS de TURQUIE Fournisseurs de S^{te} M^{te} le Roi de Grèce SMYRNE